

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- จิต เซาร์ถาวร . ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลตามแนวโรเจอร์ส ต่อวิธีการ
เผชิญความเครียด ของมารดา ที่มีบุตรเป็นโรคธาลัสซีเมีย . วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2539 .
- จิน แบร์ . คู่มือการฝึกทักษะให้การปรึกษา (Training Handbook for Counselling Skills) .
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2538 .
- ชูชัย สมितिไกร . การพัฒนาบุคลากรด้วยกลุ่มสร้างสรรคความมั่งคั่งทางจิตใจ . เชียงใหม่ :
คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ , 2538 .
- ดาราวรรณ ต๊ะปิ่นตา . การลดความวิตกกังวลของพยาบาลประจำการ ที่ดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์
ด้วยวิธีการปรับเปลี่ยนความคิดร่วมกับกรณีศึกษา . วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต
ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2535 .
- ถนิมภรณ์ นิลกาญจน์ . ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลต่อการลดอารมณ์เศร้า
ของผู้ติดเชื้อโรควิตกกังวลในระยะก่อนพิษเอดส์ . วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2532 .
- นัยนา รัตนมาศทิพย์ . ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของโรเจอร์สที่มี
ต่อการลดความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา . วิทยา
นิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย , 2531 .
- นิภา เลิศลือชาชัย . ผลของการบำบัดแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ ที่มีต่อความวิตกกังวล
ในการสอบ ของนักศึกษาเลขานุการ . วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชา
จิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2533 .
- นิมิตศุภา แว . ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มแบบโซลิสติก ต่อการลดความวิตกกังวล
ของนักศึกษาพยาบาลและผดุงครรภ์ . วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชา
จิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2532 .
- สุคนธ์ แสงสุวรรณ . ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของโอลเซนที่มีต่อความ
วิตกกังวลในผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี . วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2537 .

- พัชรินทร์ นินทจันทร์ . ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มแข็งในการมองโลก กับความวิตกกังวลประจำตัว ของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี . วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ , 2538 .
- มัทนีย์ บุรณเขตต์ . ลักษณะภูมิหลังและสภาวะทางจิตใจของหญิงที่ถูกข่มขืน : ศึกษาวิจัย .
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
มหิดล , 2532 .
- มาร์ค ไอแซค เอ็ม วิถีเอาชนะความกลัว (Living with Fear) . แปลโดย สเปญ อุ๋นองค์ .
กรุงเทพฯ : นมอชาวบ้าน , 2538.
- มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก . "มูลนิธิฯช่วยเหลือเด็กจำนวน 199 คน ในปี พ.ศ. 2540" สารสนสิทธิ
เด็ก (มกราคม 2541)ปีที่ 7 ฉบับที่ 11 ต้อนรับวันเด็ก.
- มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก . "สรุปการช่วยเหลือเด็กปี 2541 กรณีล่วงเกินทางเพศมีสถิติสูงสุด" .
สารสนสิทธิเด็ก (มกราคม 2542)ปีที่ 8 ฉบับที่ 13 ฉบับบ้านแรกรับ .
- รัชนี วีระสุขสวัสดิ์ . ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของโรเจอร์ส ที่มีต่อ การ
ลดความวิตกกังวลของผู้ป่วยโรคหัวใจขณะรับการรักษาในโรงพยาบาล . วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,
2535 .
- สมภพ เรื่องตระกูลและคณะ . คู่มือจิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5 .กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
เรือนแก้ว,2536.
- สำนัร จิตตินันท์ และ สรรพสิทธิ์ คุ้มประพันธ์ . คู่มืออาสาสมัครพิทักษ์สิทธิเด็กทางเพศ .
พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย และ หน่วยงานร่วม ,
2540 .
- สุภาพรณ โคตรจรัส . แปลความบทที่ 2 แนวความคิดของการให้คำปรึกษาแบบผู้รับคำปรึกษา
เป็นศูนย์กลาง ของ คาร์ล อาร์ โรเจอร์ส (อัดสำเนา) . กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2532 .
- โสรัช โพธิ์แก้ว . เอกสารคำสอนวิชา 417742 การปรึกษาเชิงจิตวิทยา . กรุงเทพฯ : ภาควิชา
จิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2536 .
- อนงค์ ลีละชัยกุล . เอกสารประกอบการสอนนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 เรื่องการสื่อสารเพื่อการ
บำบัด. ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี, 2535.

- อัมพร พิณจิตตนา . ผลของการใช้หนังสือบำบัดต่อความวิตกกังวลของเด็กป่วยในโรงพยาบาล :
การศึกษาเฉพาะกรณีคนไข้โรคไต . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2528 .
- อุมาพร ตรังคสมบัติ . "การประเมินและให้ความช่วยเหลือเบื้องต้นแก่เด็กที่ถูกทารุณทางเพศ" .
คลินิก (ธันวาคม 2536) ปีที่ 9 ฉบับที่ 12 .
- อุมาพร ตรังคสมบัติ . จิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว . กทม : บริษัทเฟื่องฟ้า พรินต์ติ้ง
 จำกัด , 2540
- อำไพวรรณ พุ่มศรีสวัสดิ์ . การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต แนวการปฏิบัติตามพยาธิสภาพ .
 กทม : หจก. วี. เจ. พรินต์ติ้ง , 2541 .

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Armstrong , Mary W. and Holaday , Margot . "The Effects of Psychological Trauma on Children and Adolescents " Journal of Counseling & Development Vol 72 September/October 1993 : 49 - 56 .
- Berliner , Lucy and Saunders , Benjamin E . " Treating fear and anxiety in sexually abused children : Results of a controlled 2 year follow - up study " Child Maltreatment EBSCO host Full Display Nov 96 , Vol 1 , Issue 4 , p 294 16 p , 4 charts .
- Bowman , Daniel O . and Halfacre , David L . Poetry therapy with the sexually abused adolescent : A case study [CD - ROM] . Arts in Psychotherapy . 21 , (1) , 11 - 16 . Abstract from : WinSPIRS 2.0 : PsycLIT Journal Articles 1991 - 9/97 .1994.
- Browne , Angela and Finkelhor , David . " Impact of Child Sexual Abuse : A Review of the Research " Psychological Bulletin Vol 99 , No 1 , 1986 : 66 - 77 .
- Capuzzi, David and Gross,Douglas R. Counseling and Psychotherapy Theories and Interventions . U.S.A. : Prentice -Hall,1995.
- Celano , Marianne p .Activities and games for group psychotherapy with sexually abused children [CD - ROM] International Journal of Group Psychotherapy , Oct , 40 (4) , 419 - 429 . Abstract from : WinSPIRS 2.0 : PsycLIT Journal Articles 1991 - 12/97 . 1990 .
- Cohen , Judith A. and Mannarino , Anthony P . A treatment study for sexually abused preschool children : Outcome during a one - year follow up [CD - ROM] . Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry , Sep 36 (9) , 1228 - 1235 . Abstract from : WinSPIRS 2.0 : PsycLIT Journal Articles 1991 - 12/97 . 1997 .
- Cohen , Judith A. and Mannarino , Anthony P ." Intervention for sexually abused children: Initial treatment outcome findings " Child Maltreatment. EBSCO host full Display Feb 98,Vol 3 ,Issue1,p17 10p,2charts,2praphs.
- Corey , Gerald . Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy . U.S.A. : 5 th ed . Brooks / Cole Publishing Company , 1996 .

- Donaldson, Mary Ann and Cordes - Green, Susan. Group Treatment of Adult Incest Survivors . U.S.A. : Sage Publication, Inc,1994.
- Fleming , Jillian *et al* . "The long – term impact of Childhood Sexual Abuse in Australian women" Child Abuse & Neglect Vol .23 , No .2 , 1999 : 145 – 159 .
- Gilliand , Burl E and James ,Richard K. Crisis Intervention Strategies .2 nd ed .USA :Brooks / Cole Publishing Company , 1993 .
- Gilliand , Burl E . *et al* .Theories and Strategies in Counseling and Psychotherapy . 3 rd ed . U.S.A. : A Division of Simon & Schuster , Inc . , 1994 .
- Gustavsson , Nora S. and Segal , Elizabeth A. Critical issues in Child Welfare . U.S.A. : Sage Publications , Inc . , 1994 .
- Hack , Thomas F. *et al* . Group treatment for sexually abused preadolescent boys [CD - ROM] . Families in Society , Apr 75 (4) , 217 - 228 . Abstract from : WinSPIRS 2.0 : PsycLIT Journal Articles 1991 - 12/97 . 1994 .
- Hislop , Ian . Stress , Distress and Illness . Australia : McGraw - Hill Book Company , 1991 .
- Horton , Connie Burrows and Cruise , Tracy K. " Clinical Assesment of Child Victims and Adult Survivors of Child Maltreatment " Journal of Counseling & Development Vol 76 Winter 1997 : 94 - 104 .
- James Archer, Jr. Managing Anxiety and Stress. USA : Accelerated Development Inc.,1982
- Johnston and Susan S. M. The use of art and play therapy with victims of sexual abuse : A review of the literature [CD - ROM] . Family Therapy , 24 (2) , 101 - 113 . Abstract from : WinSPIRS 2.0 : PsycLIT Journal Articles 1991 - 12/97 . 1997 .
- Lee, Richard M . and Robbins ,Steven B . . "The Relationship Between Social Connectedness and Anxiety , Self – Esteem , and Social Identity" Journal of Counseling Psychology Vol . 45 , No . 3 , 1998 : 338 – 345 .

- Mayers , Kathleen S. Songwriting as a way to decrease anxiety and distress in traumatized children . Special Issue : Sexual abuse [CD - RCM] . Arts in Psychotherapy , 22 (5) , 495 - 498 . Abstract from : WinSPIRS 2.0 : PsycLIT Journal Articles 1991 - 12/97 . 1995 .
- Meyer , C. Buf and Taylor , Shelley E . " Adjustment to rape " Journal of Personality and Social Psychology Vol 50 , No 6 , 1986 : 1226 - 1234 .
- O'Donohue ,William T. and Elliott , Ann N."Treatment of the Sexually Abused Child : A Review" Journal of Clinical Child Psychology Vol 21 , No. 3 , 1992 : 218-228.
- Patterson , C. H. Relationship Counseling and Psychotherapy . New York : Harper & Row , Publishers , 1974.
- Patterson, C.H. Theories of Counseling and Psychotherapy. New York : Harper & Row,Publisher,Inc.1986
- Pearson , Quinn M. " Treatment Techniques for adult Female Survivors of Childhood Sexual Abuse " Journal of Counseling & Development Vol 73 , September/October 1994 : 32 - 37 .
- Perez , Charles Lee. A Comparison of group play therapy and individual play therapy for sexually abused children . Dissertaion Abstracts International Vol 48 No12 (June 1988) : 3079-A.
- Prochaska , James O. Systems of Psychotherapy : a transtheoretical analysis .U.S.A. : The Dorsey press, 1979.
- Rekers , George A. Handbook of child and adolescent Sexual Problems. U.S.A. : Macmillan , Inc , 1995.
- Roesler , Thomas A. *et al* . Family therapy of extrafamilial sexual abuse [CD - ROM] Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry , Sep 32 (5) , 967 - 970 . Abstract from : WinSPIRS 2.0 : PsycLIT Journal Articles 1992 - 12/97 . 1993 .
- Rogers , Carl R. A Way of Being .U.S.A.: Houghton Mifflin Company , 1980 .
- Rogers , Carl R. : Client - Centered Therapy . U.S.A. : The Riberside Press , 1951 .
- Rogers , Carl R. On Becoming a Person A Therapist's View of Psychotherapy . U.S.A. : Fourteenth Printing C , 1961 .

- Spielberger , Charles D . "Assessment of State and Trait Anxiety : Conceptual and Methodological Issues" The Southern Psychologist 2 , 1985 : 6 – 16 .
- Spielberger , Charles D. and Diaz - Guerrero , Rogelio . Cross - Cultural Anxiety Volume 2 . London : Hemisphere Publishing Corporation , 1983 .
- Spielberger , Charles D. *et al.* Assessment of Emotional States and Personality Traits : Measuring Psychological Vital Signs In Butcher J.N. (ed .), Clinical Personality Assessment : Practical Approaches. New York: Oxford University Press,1995 .
- Spielberger , Charles D *et al* . Manual for the STATE - TRAIT ANXIETY INVENTORY (FORM Y) ("Self - Evaluation Questionnaire") . U.S.A. : Consulting Psychologists Press , Inc . , 1983 .
- Spielberger , Charles D *et al* . The series in Clinical and Community Psychology stress and anxiety Volume 8. USA : Hemisphere Publishing Corporation,1982
- Tower , Cynthia Crosson . Understanding Child Abuse and Neglect . 2 nd ed. U.S.A. : Allyn and Bacon , 1993 .
- Vondracek , Fred W. and Comeal , Sherry . Strategies for Resolving Individual and Family Problem . California : Brook / Cole Publishing Company , 1995 .
- Wadsworth , Rick *et al* . " The Role of Sexual Trauma in the Treatment of Chemically Dependent Women : Addressing the Relapse Issue " Journal of Counseling & Development Vol 73 March/April 1995 : 401 - 413 .
- Wolfe , *et al* . "The Impact of Sexual Abuse on Children : A PTSD Formulation" Behavior Therapy 20 , 1989 : 215 - 228 .

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่ามัชฌิมเลขคณิต ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคน
	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร

$$SD = \sqrt{\frac{\sum X^2 - \frac{(\sum X)^2}{N}}{N-1}}$$

เมื่อ	SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละจำนวนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคน

3. การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดแต่ละข้อ โดยใช้สูตรค่าที (t-test)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2 + S_L^2}{N}}}$$

เมื่อ	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มคะแนนสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มคะแนนต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มคะแนนสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มคะแนนต่ำ
	N	แทน	จำนวนผู้ตอบแต่ละกลุ่ม

4. การคำนวณค่าความเที่ยงของแบบวัดโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง
	n	แทน	จำนวนข้อ
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	S_x^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของผู้รับการทดสอบทั้งหมด

5. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยการทดสอบค่าที (ทาค่า t-dependent test) จากสูตร

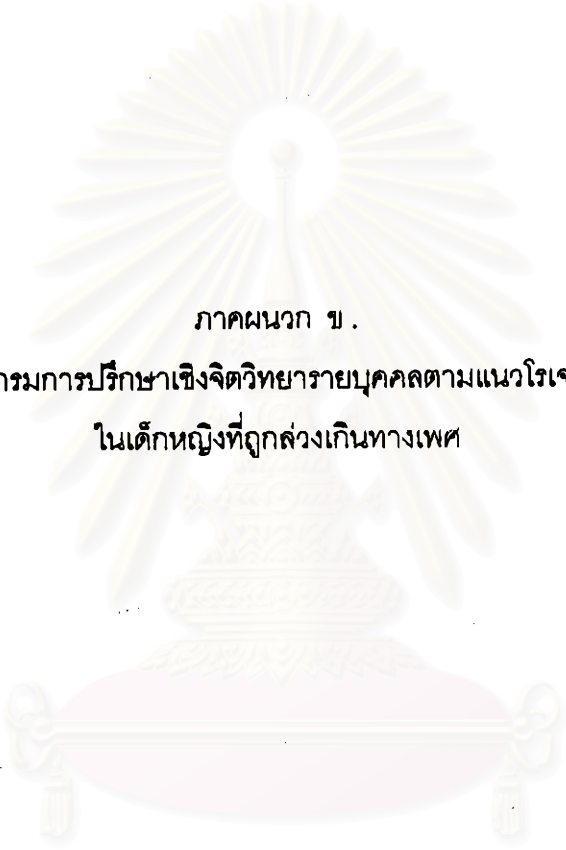
$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{[N \sum D^2 - (\sum D)^2] / (n-1)}}$$

เมื่อ	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคน

6. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่าที (ทาค่า t-independent test) จากสูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{n_1 + n_2}{n_1 n_2} \right)}}$$

เมื่อ	$\bar{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
	$\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มควบคุม
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มทดลอง
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม

ภาคผนวก ข .

โปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลตามแนวโรเจอร์ส
ในเด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลตามแนวโรเจอร์ส ในเด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

ครั้งที่	วัตถุประสงค์	การดำเนินการและกระแสการเปลี่ยนแปลง
1,2	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดสัมพันธภาพ และบรรยากาศที่อบอุ่น เป็นมิตร ไร้วางใจ และการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข 2. เพื่อให้ทราบทิศทางของการให้การปรึกษา 	<p><u>กระแสในขั้นที่ 1</u> ผู้มาปรึกษาไม่เต็มใจที่จะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตน ไม่มีการรับรู้ปัญหา ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงตนเอง เรื่องที่บอกเล่าเป็นเรื่องไกลตัว นักจิตวิทยาการปรึกษา เริ่มต้นการปรึกษาด้วยการสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น ยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข สื่อสารให้รับรู้ถึงความจริงใจ พร้อมทั้งจะให้ช่วยเหลือ โดยแนะนำตนเองชี้แจงเป้าหมายการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคล จรรยาบรรณที่นักจิตวิทยาการปรึกษาปฏิบัติ</p>
3,4	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาได้สำรวจตนเอง ในบรรยากาศที่มีความอบอุ่น ยอมรับ และไร้วางใจ 	<p><u>กระแสในขั้นที่ 2</u> การเริ่มต้นการปรึกษาด้วยบรรยากาศที่อบอุ่น จริงใจ ยอมรับ ช่วยให้ผู้มาปรึกษาเกิดความผ่อนคลาย เต็มใจที่จะรับการปรึกษามากขึ้น แต่ไม่ถึงขั้นที่ยอมรับว่า เป็นเรื่องของตน กล้าแสดงออกมากขึ้น แต่ยังไม่เห็นปัญหา ไม่รู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบต่อปัญหาโดยตรง นักจิตวิทยาการปรึกษาเอื้อโอกาสให้ผู้มาปรึกษา ได้บอกเล่าความรู้สึก และประสบการณ์ต่าง ๆ ของตน โดยนักจิตวิทยาการปรึกษารับฟังด้วยความตั้งใจ ใส่ใจ ให้การยอมรับความคิด ความรู้สึก และการแสดงออกของผู้มาปรึกษาอย่างไม่มีเงื่อนไขพยายามทำความเข้าใจในโลกทัศน์ของผู้มาปรึกษา</p>

ครั้งที่	วัตถุประสงค์	การดำเนินการและกระแสการเปลี่ยนแปลง
5-7	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการแสดงออกอย่างอิสระมากขึ้น 2. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาได้เริ่มที่จะตระหนักถึงความไม่สอดคล้องระหว่างความคาดหวังหรือการรับรู้ของตนกับประสบการณ์ 3. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาได้กระจ่างชัดในเรื่องราวที่เป็นปัญหาและเข้าใจปัญหาที่แท้จริง 	<p><u>กระแสในขั้นที่ 3</u> ผู้มาปรึกษาจะมีการแสดงออกมากขึ้น เกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ของตน โดยกล่าวถึงประสบการณ์ ความรู้สึกในอดีตที่เจ็บปวดอับอาย หรือเป็นทางลบ การยอมรับเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย เริ่มตระหนักถึงความไม่สอดคล้องระหว่าง ความคาดหวัง การรับรู้ของตนกับประสบการณ์จริง</p> <p>นักจิตวิทยาการปรึกษา รับฟังด้วยความใส่ใจ ให้การยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข สื่อให้ผู้มาปรึกษารับรู้ถึงการให้เกียรติ และการตระหนักในคุณค่าความเป็นมนุษย์ของเขา ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้มาปรึกษา แสดงความรู้สึกของตนออกมาอย่างอิสระมากขึ้น การใช้ทักษะต่าง ๆ แสดงถึงความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ที่นักจิตวิทยาการปรึกษามีต่อผู้มาปรึกษา เป็นการเอื้อให้ผู้มาปรึกษาได้เริ่มสำรวจปัญหาของตนเอง เริ่มมองเห็นความไม่สอดคล้องระหว่างความคาดหวังหรือการรับรู้ของตนกับประสบการณ์</p>
8,9	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาได้ลดความรู้สึกกลัว ไม่ไว้ วางใจ และมี การยอมรับความรู้สึกของตนมากขึ้น 2. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาชัดเจน กับความไม่สอดคล้องระหว่างโครงสร้างของตนกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้น ยอมรับ ความรู้สึก และประสบการณ์ที่เป็นจริงมากขึ้น เกิดการมองโลกในแง่ดีขึ้น 	<p><u>กระแสในขั้นที่ 4</u> ผู้มาปรึกษาพูดถึงความรู้สึก และประสบการณ์ที่ซ่อนเร้น บางครั้งบางคราว แสดงความรู้สึกในปัจจุบันออกมาอย่างไม่ตั้งใจ มีแนวโน้มที่จะรับรู้ประสบการณ์ แต่ยังคงมีความรู้สึกไม่ไว้วางใจอยู่ เริ่มยอมรับความรู้สึกของตนได้บ้าง และเริ่มชัดเจน กับความไม่สอดคล้องระหว่าง โครงสร้างของตนกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้น ยอมรับความรู้สึก และประสบการณ์ที่เป็นจริงมากขึ้น แต่ยังไม่ใช้ความรู้สึกในปัจจุบัน ขณะ และเริ่มมีความรับผิดชอบต่อปัญหาของตนเอง</p>

ครั้งที่	วัตถุประสงค์	การดำเนินการและกระแสการเปลี่ยนแปลง
	<p>3. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาเกิดความสอดคล้องระหว่างความต้องการของตนเองกับประสบการณ์ที่เป็นจริง</p> <p>4. เพื่อให้ผู้มาปรึกษา พบทางเลือกในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง</p>	<p>การรับฟังอย่างไม่มีเงื่อนไข และการสื่อสารของนักจิตวิทยาการปรึกษาที่สื่อให้ผู้มาปรึกษาเข้าใจว่า เข้าใจเขา จะเอื้อให้ผู้มาปรึกษา บอกเล่าประสบการณ์ที่ซ่อนเร้นอยู่ และมีการยอมรับตนเองได้มากขึ้น</p> <p><u>กระแสในขั้นที่ 5</u> ผู้มาปรึกษาจะแสดงความรู้สึกของตนเอง และพูดเรื่องราวของตนเองได้อย่างอิสระ รับรู้และยอมรับความรู้สึกได้อย่างชัดเจน ขณะเดียวกันก็รู้สึกสงสัย และกลัว มีความชัดเจน กับความไม่สอดคล้อง ระหว่างประสบการณ์กับโครงสร้างของตน รับผิดชอบกล้าเผชิญกับปัญหาที่ประสบอยู่</p> <p>นักจิตวิทยาการปรึกษาเอื้อโอกาสให้ผู้มาปรึกษาได้เข้าใจ และตระหนักว่าตนเอง ต้องการอะไร มีจุดมุ่งหมายอย่างไร โดยการใช้คำถามปลายเปิด และเอื้อโอกาสให้ผู้มาปรึกษาได้พิจารณาถึงความเป็นจริงที่เกิดขึ้นว่า เป็นอย่างไร เพื่อให้สามารถแยกแยะความรู้สึก และประสบการณ์มากขึ้น กล้ารับผิดชอบต่อปัญหา และมองเห็นหนทางในการแก้ปัญหาชัดเจนขึ้น</p>
10,11	<p>1. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาเพิ่มความสอดคล้อง ระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเอง กับประสบการณ์ที่เป็นจริง</p> <p>2. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาเปิดตนเอง รับรู้ข้อมูลใหม่ได้มากขึ้น</p> <p>3. เพื่อผู้มาปรึกษาได้ตระหนักถึงความวิตกกังวลของตน และกลไกทางจิตของตนเอง</p>	<p><u>กระแสในขั้นที่ 6</u> ผู้มาปรึกษายอมรับความรู้สึกหรือประสบการณ์อย่างเต็มที่ ไม่มีการปฏิเสธ กลัว หรือต่อต้าน เพิ่มความสอดคล้องระหว่างความคิด เกี่ยวกับตนเอง และประสบการณ์อย่างเต็มที่ นำไปสู่การยอมรับตนเองอย่างแท้จริง</p> <p>นักจิตวิทยาการปรึกษา สรุปปัญหา และให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้มาปรึกษา มีอิสระ ในการเลือกแนวทาง</p>

ครั้งที่	วัตถุประสงค์	การดำเนินการและกระแสการเปลี่ยนแปลง
12	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาเกิดความรับผิดชอบตนเอง อย่างแท้จริง รับผิดชอบต่อตนเอง เป็นจริง 2. เพื่อให้ผู้มาปรึกษาตัดสินใจเลือกแนวทางของตนในการเผชิญต่อสถานการณ์ 	<p>ในการแก้ปัญหา เมื่อนักจิตวิทยาการปรึกษาพบว่า ผู้มาปรึกษาขาดข้อมูลในด้านใด การให้ความรู้ในขั้นตอนนี้ จะมีความเหมาะสม เป็นภาวะที่ผู้มาปรึกษารู้สึกผ่อนคลาย จากความตึงเครียด พร้อมเปิดรับประสบการณ์ใหม่</p> <p><u>กระแสในขั้นที่ 7</u> ผู้มาปรึกษารับรู้ความรู้สึกและประสบการณ์ใหม่ ๆ รู้ว่าเขาเป็นใคร ต้องการและมีทัศนคติอย่างไร มีความเป็นตัวของตัวเอง เชื่อมมั่นในตนเอง ยอมรับตนเอง เปิดรับประสบการณ์ใหม่ ๆ ได้อย่างอิสระ เพิ่มขึ้น มีความสามารถในการตัดสินใจ และเลือกแนวทางการดำเนินชีวิตของตนเอง</p> <p>นักจิตวิทยาการปรึกษาให้กำลังใจ เอื้อให้ผู้มาปรึกษา เกิดการยอมรับ มีทัศนคติที่ดี มีความมั่นใจในการดำเนินชีวิต จากนั้น จึงบอกยุติการปรึกษา</p>

ภาคผนวก ค.
แบบวัดความวิตกกังวล STAI (Form Y)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบประเมินตนเอง

ชื่อ ..... วันที่ทำแบบทดสอบ .....

ชั้น ..... โรงเรียน ..... อายุ ..... เพศ .....

คำแนะนำ ข้อความต่อไปนี้ ใช้สำหรับการบรรยายตนเอง โปรดอ่านประโยคแต่ละประโยคต่อไปนี้ และจากนั้น กรุณาทำเครื่องหมายกากบาท ทับตัวเลขซึ่งอยู่ทางขวาของประโยคที่แสดงถึงความรู้สึกขณะนี้ ของตัวท่านเอง ประโยคทั้งหมดไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด โปรดอย่าใช้เวลา กับข้อใดนานเกินไป และโปรดเลือกคำตอบที่บรรยายความรู้สึกของตัวท่านเองในขณะนี้ได้ชัดเจนที่สุด

	ไม่เลย	มีบ้าง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด
1. ฉันรู้สึกสงบ	(1)	(2)	(3)	(4)
2. ฉันรู้สึกมั่นคง	(1)	(2)	(3)	(4)
3. ฉันเป็นคนเครียด	(1)	(2)	(3)	(4)
4. ฉันรู้สึกเหนื่อยล้า	(1)	(2)	(3)	(4)
5. ฉันรู้สึกสบาย ๆ	(1)	(2)	(3)	(4)
6. ฉันรู้สึกหงุดหงิด	(1)	(2)	(3)	(4)
7. ฉันรู้สึกกังวลว่า อาจจะมีสิ่งไม่ดีเกิดขึ้น	(1)	(2)	(3)	(4)
8. ฉันรู้สึกพอใจ	(1)	(2)	(3)	(4)
9. ฉันรู้สึกตกใจ	(1)	(2)	(3)	(4)
10. ฉันรู้สึกสบาย	(1)	(2)	(3)	(4)
11. ฉันรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง	(1)	(2)	(3)	(4)
12. ฉันรู้สึกกระวนกระวาย	(1)	(2)	(3)	(4)
13. ฉันรู้สึกกระสับกระส่าย	(1)	(2)	(3)	(4)
14. ฉันรู้สึกสังเล	(1)	(2)	(3)	(4)
15. ฉันผ่อนคลาย	(1)	(2)	(3)	(4)
16. ฉันรู้สึกพอใจ	(1)	(2)	(3)	(4)
17. ฉันกังวลใจ	(1)	(2)	(3)	(4)
18. ฉันรู้สึกสับสน	(1)	(2)	(3)	(4)
19. ฉันรู้สึกมั่นคง	(1)	(2)	(3)	(4)
20. ฉันรู้สึกสดชื่น	(1)	(2)	(3)	(4)

แบบประเมินตนเอง

ชื่อ ..... วันที่ทำแบบทดสอบ .....

คำแนะนำ ข้อความต่อไปนี้ใช้สำหรับการบรรยายตนเอง โปรดอ่านประโยคแต่ละประโยค และจากนั้นกรณการทำเครื่องหมาย กากบาท หัวตัวเลขที่อยู่ทางขวาของประโยค เพื่อแสดงว่า **โดยทั่ว ๆ ไป** ท่านรู้สึกอย่างไร ประโยคทั้งหมดไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด โปรดอย่าใช้เวลากับข้อใดนานเกินไป และโปรดเลือกคำตอบที่บรรยายความรู้สึกของท่านโดยทั่ว ๆ ไปได้ดี

	เกือบ ไม่มีเลย	บางครั้ง	บ่อยครั้ง	เกือบ ตลอดเวลา
21.ฉันรู้สึกสบายใจ	(1)	(2)	(3)	(4)
22.ฉันรู้สึกประหม่าและกระสับกระส่าย	(1)	(2)	(3)	(4)
23.ฉันรู้สึกพอใจในตนเอง	(1)	(2)	(3)	(4)
24.ฉันปรารถนาจะมีความสุขเหมือนอย่าง คน อื่น ๆ	(1)	(2)	(3)	(4)
25.ฉันรู้สึกเหมือนคนล้มเหลว	(1)	(2)	(3)	(4)
26.ฉันรู้สึกได้พักผ่อน	(1)	(2)	(3)	(4)
27.ฉันเป็นคนสงบ ใจเย็น และมีสติ	(1)	(2)	(3)	(4)
28.ฉันรู้สึกว่าความยุ่งยากมีมากขึ้นทุกวันจน สู้ ไม่ไหว	(1)	(2)	(3)	(4)
29.ฉันกังวลมากเกินไปกับสิ่งซึ่งจริง ๆ แล้วไม่มี อะไรเลย	(1)	(2)	(3)	(4)
30.ฉันเป็นคนมีความสุข	(1)	(2)	(3)	(4)
31.ฉันมีความคิดที่รบกวนจิตใจ	(1)	(2)	(3)	(4)
32.ฉันขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	(1)	(2)	(3)	(4)
33.ฉันรู้สึกมั่นคง	(1)	(2)	(3)	(4)
34.ฉันตัดสินใจได้ง่าย	(1)	(2)	(3)	(4)
35.ฉันรู้สึกขาดรัก	(1)	(2)	(3)	(4)
36.ฉันพอใจ	(1)	(2)	(3)	(4)
37.ความคิดที่ไม่สำคัญมักจะทำเข้ามาในใจและรบกวน ฉัน	(1)	(2)	(3)	(4)
38.เมื่อฉันผิดหวังฉันจะจดจำและไม่สามารถ สลัดออกไปได้	(1)	(2)	(3)	(4)

	เกือบไม่ มีเลย	บางครั้ง	บ่อยครั้ง	เกือบ ตลอดเวลา
39.ฉันเป็นคนเสมอต้นเสมอปลาย	(1)	(2)	(3)	(4)
40.เมื่อฉันคิดย้อนหลังถึงสิ่งที่ฉันเป็นห่วงหรือสิ่ง ที่ฉันสนใจ ทำให้ฉันเครียดและว้าวุ่นใจ	(1)	(2)	(3)	(4)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

- แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม
- แสดงค่าคะแนนรวมที่ได้และค่าเปอร์เซ็นต์จากสูงไปต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (r) ในการนำแบบวัดไปทดลองใช้

ข้อที่	ค่าที่ (t-test)	r
STAI FORM Y - 1		
1.	2.04 *	.41*
2.	-.31	.36*
3.	5.28 *	.57*
4.	2.71 *	.47*
5.	3.09 *	.65*
6.	5.42 *	.67*
7.	3.64 *	.77*
8.	1.50	.38*
9.	2.27 *	.41*
10.	2.43 *	.54*
11.	-.42	.25*
12.	4.61 *	.73*
13.	2.93 *	.54*
14.	1.79 *	.46*
15.	1.32	.24*
16.	1.89 *	.52*
17.	4.93 *	.72*
18.	3.12 *	.80*
19.	1.00	.52*
20.	3.17 *	.72*
STAI FORM Y - 2		
21.	2.82 *	.39*
22.	1.79 *	.48*
23.	2.25 *	.51*
24.	1.18	.31*

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าที่ (t-test)	r
25.	3.33 *	.65*
26.	1.52	.32*
27.	.58	.30*
28.	4.23*	.68*
29.	3.39 *	.58*
30.	4.64 *	.69*
31.	3.65 *	.60*
32.	1.82 *	.41*
33.	.75	.38*
34.	.37	.23*
35.	4.49 *	.56*
36.	1.26	.25*
37.	3.39 *	.54*
38.	4.85 *	.64*
39.	-2.84 *	.03
40.	2.91 *	.48*

ค่าจากตารางสถิติ $r_{\alpha .05} = .2287$ $*\alpha = .05$

มีข้อที่ผ่านจุดวิกฤตของค่า t และ r รวม 28 ข้อดังนี้ ข้อที่ 1,3,4,5,6,7,9,10,12,13,

14,16,17,18,20,21,22,23,25,28,29,30,31,32,35,37,38,40

มีข้อที่ผ่านเพียง t 1 ข้อ คือ ข้อที่ 39

มีข้อที่ผ่านเพียง r รวม 11 ข้อ คือ ข้อที่ 2,8,11,15,19,24,26,27,33,34,36 ซึ่งสามารถ

อธิบายได้ว่าแม้ว่าการทดสอบค่าที่จะไม่นัยสำคัญทางสถิติแต่ข้อคำถามเหล่านั้นก็มีความ

สัมพันธ์กับตัวแปรความวิตกกังวลที่ต้องการวัด ซึ่งค่าที่ไม่มนัยสำคัญอาจจะเกิดจากจำนวน

กลุ่มตัวอย่างที่น้อยเกินไป ซึ่งเป็นข้อจำกัดของงานวิจัยนี้

ตารางที่ 9 แสดงค่าคะแนนรวมที่ได้และค่าเปอร์เซ็นต์จากสูงไปต่ำในการนำแบบวัดไปทดลองใช้

ค่าคะแนนดิบ	ความถี่	PR
147	1	100
141	1	98
139	1	96
134	1	95
121	2	93
119	1	89
118	1	87
115	1	86
114	1	84
113	1	82
111	2	80
110	1	76
108	3	75
106	1	69
103	1	67
101	2	66
99	1	62
97	1	60
95	2	58
94	1	55
92	1	53
91	2	51
90	1	47
89	1	46
84	1	44
82	1	42
80	4	40

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ค่าคะแนนดิบ	ความถี่	PR
79	2	33
77	1	29
76	3	27
74	1	22
72	3	20
71	1	15
70	2	13
69	1	9
68	1	7
65	1	6
63	1	4
62	1	2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ
ตารางการนัดหมายกลุ่มตัวอย่าง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 แสดงการนัดหมายกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศในกลุ่มทดลอง

รายที่	ครั้งที่	วันที่นัด	เวลา	รวมเวลาที่ใช้
1	1	17 ธันวาคม 2542	16 - 17.15 น.	1 ชั่วโมง 15 นาที
	2	18 ธันวาคม 2542	16.30 -17.50 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	3	21 ธันวาคม 2542	13.30 -15 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	4	23 ธันวาคม 2542	9.50 - 10.55 น.	1 ชั่วโมง 5 นาที
	5	28 ธันวาคม 2542	10.45-11.30 น.	45 นาที
	6	31 ธันวาคม 2542	13 -14.20 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	7	3 มกราคม 2543	11 -12.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	8	4 มกราคม 2543	15 -16.35 น.	1 ชั่วโมง 35 นาที
	9	5 มกราคม 2543	14.30 -16.10 น.	1 ชั่วโมง 40 นาที
	10	7 มกราคม 2543	17 -18.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	11	9 มกราคม 2543	15.50 -17.30 น.	1 ชั่วโมง 40 นาที
	12	10 มกราคม 2543	13 -14.25 น.	1 ชั่วโมง 25 นาที
2	1	21 ธันวาคม 2542	15.30 -16.45 น.	1 ชั่วโมง 15 นาที
	2	24 ธันวาคม 2542	13 -14.15 น.	1 ชั่วโมง 15 นาที
	3	26 ธันวาคม 2542	14.55 -16.15 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	4	31 ธันวาคม 2542	9.30 -10.55 น.	1 ชั่วโมง 25 นาที
	5	2 มกราคม 2543	14.20- 16.05 น.	1 ชั่วโมง 45 นาที
	6	3 มกราคม 2543	15 -16.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	7	5 มกราคม 2543	16.40 -18 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	8	7 มกราคม 2543	14.50 -16.15 น.	1 ชั่วโมง 25 นาที
	9	10 มกราคม 2543	15 -16.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	10	11 มกราคม 2543	11 -12.10 น.	1 ชั่วโมง 10 นาที
	11	12 มกราคม 2543	9.40 -11.20 น.	1 ชั่วโมง 40 นาที
	12	13 มกราคม 2543	11.30 -12.05 น.	35 นาที

ตารางที่ 10 (ต่อ)

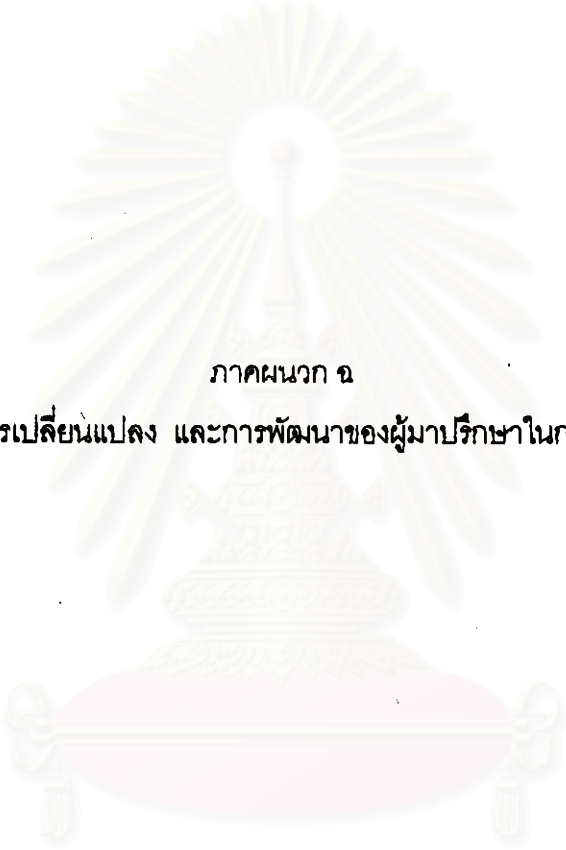
รายที่	ครั้งที่	วันที่นัด	เวลา	รวมเวลาที่ใช้
3	1	17 ธันวาคม 2542	14.15 -15.40 น.	1 ชั่วโมง 25 นาที
	2	18 ธันวาคม 2542	13 -14.20 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	3	22 ธันวาคม 2542	15.30 -17.10 น.	1 ชั่วโมง 40 นาที
	4	24 ธันวาคม 2542	11 - 12.20 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	5	29 ธันวาคม 2542	15.30 -17.15 น.	1 ชั่วโมง 45 นาที
	6	31 ธันวาคม 2542	15 -16.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	7	3 มกราคม 2543	16.40 -18.10 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	8	9 มกราคม 2543	13.20 -14.45 น.	1 ชั่วโมง 25 นาที
	9	11 มกราคม 2543	9 -10.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	10	13 มกราคม 2543	16.45 -18.30 น.	1 ชั่วโมง 45 นาที
	11	15 มกราคม 2543	11.30 -13 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	12	17 มกราคม 2543	9.45- 10.35 น.	50 นาที
4	1	17 ธันวาคม 2542	16.10 -17.20 น.	1 ชั่วโมง 10 นาที
	2	20 ธันวาคม 2542	10 -11.15 น.	1 ชั่วโมง 15 นาที
	3	27 ธันวาคม 2542	16.30 -17.30 น.	1 ชั่วโมง
	4	29 ธันวาคม 2542	13.30 -14.40 น.	1 ชั่วโมง 10 นาที
	5	3 มกราคม 2543	13- 14.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	6	9 มกราคม 2543	10.30 -12 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	7	12 มกราคม 2543	15 -16.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	8	13 มกราคม 2543	9.15 -10.25 น.	1 ชั่วโมง 10 นาที
	9	14 มกราคม 2543	13 -14.40 น.	1 ชั่วโมง 40 นาที
	10	15 มกราคม 2543	13.30 -14.30 น.	1 ชั่วโมง
	11	16 มกราคม 2543	10.45 -12.10 น.	1 ชั่วโมง 25 นาที
	12	18 มกราคม 2543	9.30 -10.30 น.	1 ชั่วโมง

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายชื่อ	ครั้งที่	วันทีนัด	เวลา	รวมเวลาที่ใช้
5	1	23 ธันวาคม 2542	15.30 -17 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	2	24 ธันวาคม 2542	16.30 -17.55 น.	1 ชั่วโมง 25 นาที
	3	29 ธันวาคม 2542	11.30 -12.50 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	4	7 มกราคม 2543	13 - 14.35 น.	1 ชั่วโมง 35 นาที
	5	11 มกราคม 2543	13 -14 น.	1 ชั่วโมง
	6	12 มกราคม 2543	16.45 -17.30 น.	45 นาที
	7	13 มกราคม 2543	12.30 -13.35 น.	1 ชั่วโมง 5 นาที
	8	14 มกราคม 2543	11 -12.05 น.	1 ชั่วโมง 5 นาที
	9	15 มกราคม 2543	16.30 -17.35 น.	1 ชั่วโมง 5 นาที
	10	16 มกราคม 2543	16.30 -18.05 น.	1 ชั่วโมง 35 นาที
	11	17 มกราคม 2543	12.45 -13.50 น.	1 ชั่วโมง 5 นาที
	12	18 มกราคม 2543	10.55- 12.10 น.	1 ชั่วโมง 15 นาที
6	1	22 ธันวาคม 2542	13 -14.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	2	24 ธันวาคม 2542	9 -10.20 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	3	30 ธันวาคม 2542	12.45 -14.05 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	4	2 มกราคม 2543	11.40 -13.45 น.	2 ชั่วโมง 5 นาที
	5	4 มกราคม 2543	16.55- 17.55 น.	1 ชั่วโมง
	6	12 มกราคม 2543	11.30 -12.35 น.	1 ชั่วโมง 5 นาที
	7	13 มกราคม 2543	14 -15.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	8	14 มกราคม 2543	9.30 -10.55 น.	1 ชั่วโมง 25 นาที
	9	15 มกราคม 2543	15 -16.15 น.	1 ชั่วโมง 15 นาที
	10	16 มกราคม 2543	14.30 -16 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	11	17 มกราคม 2543	10.45 -12.05 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	12	18 มกราคม 2543	13 -14.30 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายที่	ครั้งที่	วันทีนัด	เวลา	รวมเวลาที่ใช้
7	1	17 ธันวาคม 2542	12.30 -14 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	2	18 ธันวาคม 2542	14.30 -16 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	3	23 ธันวาคม 2542	13.30 -14.35 น.	1 ชั่วโมง 5 นาที
	4	27 ธันวาคม 2542	15.30 - 16 น.	30 นาที
	5	31 ธันวาคม 2542	11.10 -12.20 น.	1 ชั่วโมง 10 นาที
	6	2 มกราคม 2543	16.30 -17.50 น.	1 ชั่วโมง 20 นาที
	7	11 มกราคม 2543	16 -17.15 น.	1 ชั่วโมง 15 นาที
	8	14 มกราคม 2543	16.10 -17.05 น.	55 นาที
	9	15 มกราคม 2543	9.30 -10.10 น.	40 นาที
	10	16 มกราคม 2543	13 -14 น.	1 ชั่วโมง
	11	17 มกราคม 2543	14.30 -15.30 น.	1 ชั่วโมง
8	12	18 มกราคม 2543	15 -16 น.	1 ชั่วโมง
	1	22 ธันวาคม 2542	10 -11.40 น.	1 ชั่วโมง 40 นาที
	2	26 ธันวาคม 2542	16.30-18 น.	1 ชั่วโมง 30 นาที
	3	30 ธันวาคม 2542	11.20 -11.55 น.	35 นาที
	4	10 มกราคม 2543	11.30 -12.40 น.	1 ชั่วโมง 10 นาที
	5	11 มกราคม 2543	14.30- 15.35 น.	1 ชั่วโมง 5 นาที
	6	12 มกราคม 2543	13 -14 น.	1 ชั่วโมง
	7	13 มกราคม 2543	16.45 -17.30 น.	45 นาที
	8	14 มกราคม 2543	15 -15.50 น.	50 นาที
	9	15 มกราคม 2543	18.30 -19.20 น.	50 นาที
	10	16 มกราคม 2543	18.30 -19.10 น.	40 นาที
	11	17 มกราคม 2543	16.30 -17.45 น.	1 ชั่วโมง 15 นาที
12	18 มกราคม 2543	16.10 -16.50 น.	40 นาที	

ภาคผนวก ข

ภูมิหลัง การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาของผู้มาปรึกษาในกลุ่มทดลอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภูมิหลัง การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาของผู้มาปรึกษาในกลุ่มทดลอง
หลังจากมาเข้ากระบวนการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคล

เด็กหญิง หนึ่ง (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กหญิง อายุ 16 ปี การศึกษา ชั้น ม.3 ภูมิลำเนา จ.น่าน มีฐานะยากจน เป็นเด็กที่ตั้งใจเรียน ได้ทุนจากรัฐบาลในการเรียน อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา มารดาเพิ่งเสียชีวิต ภายหลังจากที่เด็กถูกข่มขืนในบ้านตัวเองจากวัยรุ่นในหมู่บ้าน 7 คน (คนละเวลา) เด็กมีอาการซึมเศร้า มีความคิดที่จะฆ่าตัวตาย ทำร้ายตัวเอง วิตกกังวลสูงมากจนกระทั่งมีอาการของความเครียดภายหลังการเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (Post - Traumatic Stress Disorder : PTSD) , Flashback และฝันร้าย (Nightmare) จนต้องเข้ารับการรักษาใน รพ. จิตเวช

มารดาเด็ก : เสียชีวิตแล้วเมื่อ กุมภาพันธ์ ปี 2541 เป็นบุคคลที่สามารถดูแลเด็กได้และเด็กสนิทสนมด้วยมาก

บิดาเด็ก : ขรามาก ทุไม่มีดี สื่อสารไม่รู้เรื่อง ดื่มสุรา ไม่สามารถดูแลคุ้มครองเด็กได้ ขณะนี้ครูใหญ่ให้บิดาเด็กไปพักอาศัยด้วย โดยให้ทำหน้าที่เป็นคนเฝ้าสวน

พฤติกรรมเด็กในบ้านพัก

เด็กหญิงหนึ่งเป็นเด็กขี้อายขี้น้อยๆ ไม่กล้าบอกความต้องการ หรือขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่รับผิดชอบดูแลตนเองและงานที่ได้รับมอบหมายได้ดี ตั้งใจเรียนหนังสือ มักจะปฏิเสธการออกไปนอกบ้านพักในบริเวณที่เป็นที่ชุมชน

การปรึกษาครั้งที่ 1 (17 ธันวาคม 2542)

การพบกันในครั้งนี้เป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ต่อเนื่องมาจากการสร้างความคุ้นเคย กับเด็กหญิงหนึ่งในชีวิตประจำวัน และบททวนเป้าหมายของการปรึกษาจากการพบปะกันโดยรวมของกลุ่มทดลองในครั้งก่อน

เด็กหญิงหนึ่งเข้ามาในห้องบริการการปรึกษา ด้วยสีหน้าเรียบ ๆ พุดเบา ๆ ขณะพูดมีการกัดปากตลอดเวลา เมื่อผู้วิจัยเอื้อบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เป็นมิตร จากนั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ของการปรึกษา เด็กหญิงหนึ่งบอกว่า “ก็ไม่รู้สึกยังไง” จากนั้นพุดคุยในเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น เรื่องการเรียน การศึกษานอกระบบ ว่าเรียนไม่รู้เรื่อง เรื่องราวจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เรื่องที่บอกเล่าจะเป็นเรื่องไกลตัว จากนั้นเด็กหญิงหนึ่งเริ่มบอกเล่าความรู้สึกของตนเอง เช่น “หนูชอบคิดมาก ใครพูดอะไรนิดหนึ่งหนูก็เก็บไปคิดแล้ว เป็นอาทิตย์เลยกว่าหนูจะเลิกเก็บไปคิด” “หนูรู้สึกว่านหนูไม่กล้าพูดไม่กล้าบอก หนูไม่แน่ใจว่าที่พูดคืออะไร” “อืม ! ทำยังไงกับชีวิตเราตอนนี้ เราจะตายเราก็ไม่ตาย”

การปรึกษาครั้งที่ 2 (18 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงหนึ่งมีท่าทางเฉย ๆ ผู้วิจัยเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงหนึ่ง ใส่ใจในความรู้สึกของตนเอง เด็กหญิงหนึ่งเริ่มบอกเล่าเรื่องราวของตนเองที่เจอแต่เรื่องร้าย ๆ และมองว่า คนรอบข้างตนเอง และคนที่ดูแลพ่อดอนี้ไม่หวังดี และมีสายตาที่ไม่ดีกับตนเอง บอกเล่าว่า หลังเกิดเรื่องชาวบ้านก็มองตนเองไม่ดี มีอาการไม่สบาย บ่นปวดศีรษะในการสนทนากัดปากพูด เริ่มรับรู้ความรู้สึกของตนเอง เช่น “หนูก็พูดว่ไปวนมามันมีตั้งหลายเรื่องในใจหนูนะ พุดออกทางโน้นออกทางนี้” “หนูรู้สึกว่ไม่ชอบตนเองเลย เกิดมาทำไมก็ไม่รู้ ชีวิตก็ไม่ดี” รู้สึกแค้นผู้ที่มีช้มช้ตนเอง “แค้น แต่ไม่รู้จะแก้แค้นยังไง ตัวเราก็แค่นี้ยะ จะไปสู้เขาได้ยังไง” “เค้าสอนว่อกัยคนเนี่ยะดี ไม่เห็นจะดีเลย เห็นมาหลายครั้งแล้วขนาดคนติดคุก มา 5 ปี ออกมาก็ยังเหมือนเดิม”

การปรึกษาครั้งที่ 3 (21 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงหนึ่งมีสีหน้าก้มใจ ผู้วิจัยเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงหนึ่ง บอกเล่าความทุกข์ใจ เด็กหญิงหนึ่งบอกเล่าว่ สภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ส่งผลต่อใจตนเองให้ รู้สึกแย่ง เช่น “มันก็แปลกนะ พี่อ่อนใจหนูก็เริ่ม ๆ ดีขึ้นพอมีคนว่แล้วก็แย่ง ๆ ลงอีก” รู้สึกว่ เจ้าหน้าที่ไม่เข้าใจ ลำเอียง โดยเด็กหญิงหนึ่งรับรู้จากการที่มีเด็กในบ้านพักไปฟ้องเจ้าหน้าที่ในเรื่องเด็กหญิงหนึ่ง โดยใช้คำไม่สุภาพว่เด็กหญิงหนึ่ง ผู้วิจัยรับฟังร่วมรับรู้ความรู้สึกอัดอัด จากสภาพแวดล้อมที่เด็กหญิงหนึ่งเผชิญ และจากความไม่สอดคล้องในตนเองเดิมซึ่งมีอยู่ มีการคุกคามโครงสร้างของตน นำไปสู่ความวิตกกังวล ที่มากขึ้นเรื่อย ๆ เด็กหญิงหนึ่งเมื่อได้พุดระบายความรู้สึก ในสภาพการณ์ที่ผู้วิจัยเอื้อบรรยากาศการยอมรับ เข้าใจ ไม่คุกคาม ค่อย ๆ คลี่คลายความกังวล ความหนักใจลง พุดว่ “เราก้ทำตัวเหมือนที่เรานี้แหละ ใครไม่เห็นก็ช่าง จะไปบอกเค้าว่ น้อยใจ โกรธก็ไม่ง้อ”

การปรึกษาครั้งที่ 4 (23 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงหนึ่งถือหนังสือเรียนเข้ามาด้วย มีตั้งผมตัวเองในบางช่วงของการปรึกษาผู้วิจัย สังเกตพฤติกรรมดังกล่าว และพยายามในการรับรู้ความรู้สึก อารมณ์ทั้งหมดที่เป็นของเด็กหญิง หนึ่งผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงหนึ่งมีการบอกความรู้สึกและประสบการณ์เกี่ยวกับตัวเองมากขึ้น บอกเล่าความไม่สบายใจในสภาพความเป็นอยู่และความเปลี่ยนแปลงในใจของตนเองเช่น "แต่ก่อนหนู ไม่กล้าพูดกับคนอื่น เดี่ยวนี้หนูกล้าแล้ว กล้าพูดกับคนอื่นแล้ว แต่ก็ยังมีไม่กล้าอยู่" "หนูพูดไม่ออก ก็มันไม่กล้าคุณนะ ก็เลยหุบโน้นหุบนี้มา"

การปรึกษาครั้งที่ 5 (28 ธันวาคม 2542)

(ก่อนหน้าการปรึกษาครั้งนี้ 4 วัน ขณะที่เด็กอื่น ๆ สนทนาและมีกิจกรรมกับผู้วิจัยใน บรรยากาศทั่วไปของบ้านพัก เด็กหญิงหนึ่งมีท่าทางไม่พอใจ ทำไม่รู้ไม่ชี้ ข้างสก็อตไบรท์และ กาวมาข้าง ๆ ผู้วิจัยจากนั้นเดินไปบริเวณอื่น)

การปรึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตว่า เด็กหญิงหนึ่งมีท่าทีที่ผ่อนคลายมากขึ้นแต่เมื่อได้ยิน เสียงคนชกผ่านออกห้อง มีท่าทางระแวงถามว่า "พี่อ่อนใครชกผ้า" ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมที่เกิดขึ้น และเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงหนึ่งใส่ใจความรู้สึกของตนเอง เด็กหญิงหนึ่งบอกความรู้สึกว่า "เดี๋ยวมีคนได้ยินแล้วเอาไปพูด ผู้วิจัยเอื้อบรรยากาศที่ผ่อนคลายให้เด็กหญิงหนึ่ง จากนั้นเด็กหญิงหนึ่งเริ่ม บอกเล่าถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ให้ผู้วิจัยรับทราบ เกิดความไว้วางใจในตัวผู้วิจัย มากขึ้น บอกความรู้สึกของตนเอง ที่ไม่ได้บอกให้คนอื่นรับรู้ เช่น "อืม! ไม่รู้ บางทีหนูไปตลาดหนูก็ มองๆ คนมันก็น่าเหมือนกันก็มี หนูก็มองๆไป บางครั้งที่มีเรื่องที่หนูไปโรงเรียนตอนนั้นนะ หนูเหมือนเห็นเงาบนรถเมล์ หนูเห็นเค้าตามมา กลางคืนเหมือนเห็นภาพหลอนตามมาเค้า" "พี่อ่อนนะ หนูไปตลาดก็เห็น หนูไม่อยากไป หนูแกล้ง แกล้งทุกอย่างเลย บางครั้งก็ปวดท้อง แต่ บางครั้งก็ปวดจริงนะ ปวดท้องนี้"

การปรึกษาครั้งที่ 6 (31 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงหนึ่งขอเลื่อนเวลาสนทนา เลื่อนเวลาไปเรื่อยๆ ผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงหนึ่งให้ ความสนใจกับผู้วิจัยโดยคอยสังเกตพฤติกรรมผู้วิจัยตลอด ไม่ว่าผู้วิจัยจะไปสนทนากับเด็กอื่นๆใน

บ้านพัก (ซึ่งในส่วนตัวของผู้วิจัย ผู้วิจัยคิดว่าประสบการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้นภายใต้บรรยากาศของการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข ทำให้เด็กหญิงหนึ่ง ไม่นั่นใจเนื่องจากปฏิสัมพันธ์เดิมที่รับรู้จะมีเงื่อนไขเสมอ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ใหม่ที่ขัดแย้งกับประสบการณ์เดิม เด็กหญิงหนึ่งจึงทดสอบประสบการณ์ที่รับรู้ใหม่นี้อีกครั้งหนึ่ง) ผู้วิจัยพูดคุยกับเด็กหญิงหนึ่ง ในครั้งนี้เด็กหญิงหนึ่งเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาเมื่อเข้ามาเด็กหญิงหนึ่งทำเสียงประหลาด ๆ อยู่นาน ผู้วิจัยยอมรับการแสดงออกของเด็กหญิงหนึ่งและพยายามรับฟังอย่างใส่ใจ สัมผัสกับกระแสอารมณ์และความรู้สึกของเด็กหญิงหนึ่ง เมื่อบรรยากาศเริ่มเป็นมิตร มีการสื่อสารที่สอดคล้องกันมากขึ้น ผู้วิจัยและเด็กหญิงหนึ่งแบ่งปันความรู้สึกระหว่างกัน เด็กหญิงหนึ่งเริ่มบอกเล่าความรู้สึกของตนเอง เช่น “อยู่ที่นี้มันปลอดภัย มันปลอดภัยกายแต่ไม่ปลอดภัยใจ” “หนูก็รักพ่อ ไม่อยากให้พ่อตาย ไม่อยากให้พ่อเป็นอะไรเลย แต่หนูก็ทำอะไรไม่ได้ ตัวหนูยังเอาตัวเองไม่รอดเลยจะไปช่วยพ่อ” บอกเรื่องความรู้สึกผิดของตนเองที่ไม่ได้ดูแลมารดาในช่วงที่มารดาป่วยหนัก แล้วมารดาเสียชีวิตไป และเมื่อมารดาเสียชีวิตไปแล้ว ไม่มีคนคอยปกป้อง จึงถูกข่มขืน โดยคนที่ร่วมมือด้วยเป็นน้องมารดา และน้องมารดาคนนี้ก็เป็นคนบอกเด็กหญิงหนึ่งว่าให้ไปเรียนหนังสือ มารดาไม่สบายมีคนดูแลแล้ว แต่ความเป็นจริงไม่มีคนดูแลมารดา แล้วในงานศพมารดา น้องมารดาคนนี้ก็มาร้องไห้เสียใจจนเป็นลมในงานศพ เด็กหญิงหนึ่งรับรู้ว่าเป็นการเสแสร้ง ซึ่งในงานศพนั้นก็กลับทำให้เด็กหญิงหนึ่งรู้สึกไม่ดีเพราะรับรู้สายตาคนรอบข้างที่มองอย่างตำหนิและสมน้ำหน้า ที่ไม่ไปดูแลมารดา จนมารดาเสียชีวิตไปแล้วตัวเองก็ถูกข่มขืน เด็กหญิงหนึ่งบอกเล่าว่า ความรู้สึกในขณะนี้ อยากกลับบ้าน คิดถึงบิดา คิดถึงมารดาที่เสียชีวิตไปแล้ว บอกว่าพูดแล้วอยากร้องไห้ แต่ร้องไม่ออก

การปรึกษาครั้งที่7 (3 มกราคม 2543)

ในการปรึกษาครั้งนี้เมื่อถึงเวลานัด ผู้วิจัยเข้าไปทักทาย เด็กหญิงหนึ่งปฏิเสธการสนทนาด้วย แต่เมื่อพูดจบก็รับหลบเข้าห้องบริการการปรึกษาใส่กลอนประตูผู้วิจัยเดินตามไปเคาะประตูห้อง เด็กหญิงหนึ่งเปิดประตู ผู้วิจัยเปิดโอกาสในการแลกเปลี่ยนความรู้สึกระหว่างกันต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เด็กหญิงหนึ่งบอกว่า “เดียวมีคนแอบฟัง เราคุยกัน” เมื่อผู้วิจัยเอื้อโอกาสในการใส่ใจความรู้สึก เด็กหญิงหนึ่งบอกว่า “หนูรักพี่อ้นมั้ง เลยแกสั่งดูว่าพี่อ้นจะรักหนูจริงหรือเปล่านั้น ถ้าพี่รักหนูจริง หนูแกสั่งพี่ที่ต้องไม่โกรธหนู” ผู้วิจัยยืนยันสัมพันธภาพที่จริงใจ ความรู้สึกที่แท้จริงภายใน และชวนให้เด็กหญิงหนึ่งใส่ใจในความรู้สึกเรื่องราวความวิตกกังวลในใจของตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ เพื่อประโยชน์ของเด็กหญิงหนึ่งเองในการก้าวเดินไปข้างหน้าของชีวิต จากนั้น เด็กหญิงหนึ่งบอกเล่าเรื่องราวที่เห็นบุคคลที่คล้ายคล้ายคล้ายคล้าคนร้ายให้ฟัง โดยเล่าว่า

กลัวถูก ทำร้ายอีก หรือคนร้ายอาจไปทำร้ายบิดา คิดจะเขียนจดหมายถึงบิดา ดูว่าลายมือใช่ ลายมือบิดาหรือไม่ จะได้เป็นสิ่งพิสูจน์ว่าบิดายังมีชีวิตอยู่ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์มีความคิดอยาก แก้วแค้นแต่ ไม่รู้จะแก้แค้นวิธีไหน เช่น "มันคิดแล้วมันอยากจะแก้แค้น แต่ไม่รู้จะแก้แค้นวิธีไหน เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร แต่ก็อยากจะจองเวรไป" ผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงหนึ่งมีการ เปลี่ยนแปลงในตนเองจากการที่ไม่กล้าขอความช่วยเหลือ เป็นการมองหาความช่วยเหลือและ การหาแนวทางป้องกันตนเองเช่น "ถ้าเราเจอจริง ๆ แล้วเราหายไปจริง ๆ แล้วเค้า (เจ้าหน้าที่ บ้านพัก) ไม่รู้ว่าเราหายไปไหน แต่ถ้าเราบอกเค้าก่อนเค้าก็รู้" (ก่อนการปรึกษาครั้งนี้เด็กหญิงหนึ่ง ไปร่วมงานฉลองวันปีใหม่ของชุมชนแถวบ้านพัก และคล้อยคล้อยคลลว่าเห็นคนร้ายที่ร่วมมือ วางแผนกระทำตนเอง ซึ่งเจ้าหน้าที่ศูนย์มีความเห็นว่ามีโอกาสเป็นไปได้ว่าเป็นคนร้ายจริง เนื่องจาก บริเวณที่พักอาศัยมีบริษัทขนส่งทางเหนืออยู่และผู้กระทำทำงานลักษณะดังกล่าว)

การปรึกษาครั้งที่ 8 (4 มกราคม 2543)

ในครั้งนี้นำผู้วิจัยสังเกตว่า เสียงที่พูดในครั้งนี้อย่างหนึ่งของเด็กหญิงหนึ่งเป็นเสียงดังฟังชัดเจนเป็นครั้งแรก ไม่มีการกัดปากพูด มีการสบตาเกือบตลอดเวลามากกว่าทุกครั้ง เด็กหญิงหนึ่งบอกเล่า ความรู้สึกกลัวของตนเอง จนนำไปฝัน ฝันว่ามีผู้หญิงถูกตัดขา ขาขาด ฝันเห็นว่าพ่อมาหา เหมือนพ่อมาเตือนว่าจะเกิดเหตุร้ายกับตนเอง การเห็นบุคคลที่คล้ายคนร้ายทำให้กลัวและ วิตกกังวลสูงขึ้น ในช่วงนี้เริ่มมีความรู้สึก อยากทำร้ายตนเอง โดยการเอามือทูปก้าแพง นึกถึง เหตุการณ์ที่ผู้ร้ายเคยเอาปืนยิงจุดตนเอง มีความรู้สึกว่าถูกคุกคาม มีอันตรายที่กำลังเข้ามาใกล้ตัว เล่าเหตุการณ์ในช่วงที่แจ้งความใหม่ที่เด็กหญิงหนึ่งต้องอยู่ที่สถานีตำรวจ เพื่อชี้ตัวคนร้าย แต่กลัวกังวลมากไม่กล้าพูด ไม่รับประทานอาหาร จนเป็นโรคกระเพาะ ผู้วิจัยร่วมรับรู้ความรู้สึก กลัว วิตกกังวลที่สูงมาก จากการรับรู้การถูกคุกคาม จากนั้นค่อยๆเอื้อให้เด็กหญิงหนึ่งได้ใส่ใจใน ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงหนึ่งเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและรับรู้ความรู้สึก ความวิตกกังวลของตนเอง อยู่กับปัจจุบัน มีการคิดหาแนวทางการป้องกันตนเอง เช่น "การมีพี่ ๆ เพื่อน ๆ ช่วยได้เยอะเลย อย่างน้อยเค้าก็ไม่กล้าเข้ามา เพราะมีคนเยอะ" ในแง่ของความรู้สึก อยากทำร้ายตนเอง ผู้มาปรึกษาสำรวจตนเอง และบอกว่าความรู้สึกดังกล่าวมี แต่ควบคุมได้ ไม่เหมือนเดิมที่รู้สึกอยากทำร้ายตนเองแล้วจะทำทันทีภายหลังการปรึกษาผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า เด็กหญิงหนึ่งมีสีหน้าสบายใจขึ้น

การปรึกษาครั้งที่ 9 (5 มกราคม 2543)

ก่อนเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาเด็กหญิงหนึ่งยืมให้ผู้วิจัยขณะเล่นกีฬาอยู่กับเพื่อน เมื่อเข้ามาในห้องเด็กหญิงหนึ่งเขียนข้อความให้ผู้วิจัย เป็นคำขอบคุณและบอกความรู้สึกตนเองว่า บางครั้ง สับสนแต่มีคนรับฟัง ช่วยให้สบายใจขึ้นบอกเล่าความรู้สึกว่า ความกลัวที่มีอยู่หายไป แต่ไม่รู้ว่าหายไปได้อย่างไร รู้สึกว่าสบายใจขึ้น มีข้อความที่อยากบอกผู้วิจัย แต่จะบอกในวันก่อนย้าย ไปอยู่บ้านพักหลังใหม่

การปรึกษาครั้งที่ 10 (7 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหนึ่งเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาปฏิเสธการคุย บอกกับผู้วิจัยว่าอยากเขียน เป็นจดหมายบอกเล่าความรู้สึกโดยเขียนว่าตนเองดีขึ้นมาก ไม่เหมือนเมื่อก่อนซึมเศร้า เสียใจ กลัว แต่คิดว่าความกลัวไม่ได้ทำให้ตนเองดีขึ้น มีแต่ทำให้แย่ลง การจะไม่กลัวทำได้ยาก แต่อย่างน้อยในช่วงนี้ก็มีคนเข้าใจ ช่วยเหลือ ขอขอบคุณผู้วิจัยที่มาคุยด้วย รู้สึกว่าไว้ใจผู้วิจัย เข้าใจเด็กหญิงหนึ่งทำให้ เด็กหญิงหนึ่งสบายใจขึ้น และมีแผนการชีวิตของตนเองที่จะอยู่ที่กรุงเทพฯ ตั้งใจเรียนเมื่อเรียนจบ จะได้ไปดูแลบิดา บอกเล่าเรื่องที่ตนเองต้องย้ายที่อยู่ และบอกว่าถ้าผู้วิจัยว่างไปหาหรือเขียนจดหมายถึงบ้าง

การปรึกษาครั้งที่ 11 (9 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหนึ่งมีท่าทางผ่อนคลายมากขึ้น พูดคุยเรื่องแผนชีวิตของตนเองความกังวลในการเปลี่ยนที่อยู่ ย้ายที่เรียน การศึกษานอกระบบ แต่ก็ให้ข้อสรุปกับตนเองว่า "หนูจะปรับตัวอยู่กับเค้า" มีการพูดถึงความเปลี่ยนแปลงของตนเองว่า "ไม่เหมือนแต่ก่อน แต่ที่ซึ่มๆเศร้าๆ ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้วที่ทำร้ายตนเองมันก็ยังงี้ มันก็โหมหนะบางครั้ง แต่ก็หยุดได้ควบคุมอารมณ์ตัวเองอยู่ "ที่พี่อ่อนพูดกับหนูไง ที่บอกว่าความกลัวไม่ได้ทำให้มีความสุข กลับทำให้มีความสุข หนูก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วหนูก็ลองไปคิดดู "เด็กหญิงหนึ่งมีความกล้าในการที่จะลองประสบการณ์ใหม่ๆ เริ่มกล้าในการเข้าไปเรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล มองสภาพแวดล้อมในมุมมองใหม่ เปิดกว้างต่อประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่จะอยู่กับบุคคล ไร้กังวลบุคคลอื่นมากขึ้น ดังที่เด็กหญิงหนึ่งพูดว่า "ไม่รู้ ก็ลองดู ลองอยู่กับเขาดู ไม่ลองก็ไม่รู้"

การปรึกษาครั้งที่ 12 (10 มกราคม 2543)

การปรึกษาในครั้งนี้เป็นการยุติสัมพันธภาพ ผู้วิจัยให้กำลังใจ เชื้อโอกาสให้เด็กหญิงหนึ่งได้มองเห็นความเป็นจริงของชีวิต และก้าวเดินต่อไปซึ่งเด็กหญิงหนึ่งก็มีการรับรู้แผนชีวิตของตนเองที่ชัดเจนและกล้าในการบอกความต้องการของตนเองมากขึ้นกว่าเดิม สภาพแวดล้อมที่เผชิญส่งผลให้เกิดความรู้สึกถูกคุกคามเป็นระยะ แต่เด็กหญิงหนึ่งมีความตั้งใจใหม่ที่จะปรับตัวยอมรับความรู้สึกว่าหลายครั้งรู้สึกกังวลใจ แต่ก็พยายาม และปรับตัวต่อไปเช่น “ความกลัวของหนูดีขึ้นแล้ว แต่เมื่อคืนหนูนอนไม่หลับ คิดมากเรื่องคนในบ้าน (บ้านแรกรับ) รู้สึกว่าถูกรังเกียจ แต่หนูก็จะย้ายไปอยู่ที่ใหม่แล้ว ไม่รู้ที่ใหม่จะเป็นยังไง แต่ยังไงหนูก็จะปรับตัว เข้ากับเค้า “

สรุปความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงหนึ่ง

เด็กหญิงหนึ่งมีความไม่สอดคล้องในตนเองระหว่างการรับรู้เดิมที่เป็นนักเรียนได้ทุนเรียนมีบิดา-มารดา กับประสบการณ์ การถูกล่วงเกินทางเพศ ที่ทำให้ไม่ได้เรียนหนังสือ สังคมรอบข้างมองอย่างตำหนิ สมน้ำหน้า อีกทั้งมารดาเสียชีวิต บิดาก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้ ประสบการณ์ดังกล่าวรุนแรงมาก จนเด็กหญิงหนึ่งรับไม่ได้ เกิดอาการทางจิต จนต้องเข้าโรงพยาบาลจิตเวช ความวิตกกังวลที่สูงมาก และบาดแผลทางใจ ที่มากเกินไปจนนำไปสู่การทำร้ายตนเอง การสูญเสียความไว้วางใจในบุคคล เด็กหญิงหนึ่งเริ่มไม่แน่ใจว่าตนเองจะเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น หรือตนเองจะได้รับความเข้าใจ เด็กหญิงหนึ่งจึงรับรู้สภาพแวดล้อมว่าคุกคามตนเองเกิดความระแวงสงสัย ทั้งหมดนี้เป็นการแสดงออกของความวิตกกังวลจากการถูกล่วงเกินทางเพศ ต่อมาเมื่อได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลตามแนวโรเจอร์ส ภายได้สัมพันธภาพที่เชื้ออำนวยแนวโน้มการพัฒนาตนเองของบุคคลจึงก่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ จากความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก การสื่อสารความรู้สึกที่จริงใจ ทำให้เด็กหญิงหนึ่งเริ่มมีการรับรู้ ในการวางใจบุคคล ความวิตกกังวลลดลง รับรู้ความรู้สึกตนเอง ความกลัวลดลง มีการสื่อสารความรู้สึกที่ตรงไปตรงมามากขึ้น อาการแสดงออกของความวิตกกังวลที่สังเกตได้ลดลง เช่น ในการปรึกษาครั้งที่ 8 ที่เด็กหญิงหนึ่งพูดเสียงดังฟังชัด และไม่มีการกัดปากพูด หรือภายหลังการปรึกษาพบว่าเด็กหญิงหนึ่งมีความตั้งใจและเปิดโอกาสให้ตัวเองเรียนรู้ และปรับตัวไม่ผูกมัดและปิดตนเองกับประสบการณ์เดิม

เด็กหญิงสอง (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กหญิงอายุ 14 ปี การศึกษาชั้น ป.6 ภูมิลำเนา จ.ชัยนาท ในวัยเด็กอาศัยอยู่กับมารดา และบิดาเลี้ยง จากนั้นมารดานำไปฝากตา (ที่รู้จักกับมารดา) ดูแล ขณะที่เด็กหญิงสองเรียนอยู่ ชั้นป.3 เด็กหญิงสองถูกตา (นับถือกันไม่ใช่ญาติจริง ๆ) ตบตี ข่มขืนในบ้านหลายครั้ง (น้องสาวต่างบิดาก็โดนด้วย) ตาเป็นทหารเก่า ต้องคดีติดคุกแล้วหนีออกมาจากคุก หลังถูกกระทำ ครูให้เด็กหญิงสองอยู่ที่โรงเรียน จากนั้นแจ้งเรื่องมาที่ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก เด็กหญิงสองมาอยู่ที่ ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กระยะหนึ่ง ต่อจากนั้นไปอยู่สถานสงเคราะห์ และย้ายกลับมาอยู่ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กอีก เนื่องจากมารดาจะนำเด็กหญิงสองไปขายเป็นหญิงขายบริการทางเพศ

มารดาเด็ก : ติดยาเสพติด เลิกกับบิดา มีสามีหลายคน
 บิดาเด็ก : ไม่ทราบข้อมูล เด็กหญิงสองไม่รู้จักบิดาตนเอง
 บิดาเลี้ยง (ปัจจุบัน) : ชื่อนำมารดา ให้ตนเองข่มขืนเด็กหญิงสองและนำไปขายเป็นหญิงขายบริการทางเพศ

พฤติกรรมเด็กในบ้าน

เด็กหญิงสองเล่นกับเพื่อนหรือทำตนเองแรงแ ๆ ทะเลาะตบตีกับเด็กอื่น กรีดข้อมือตนเอง ทำให้ตนเองเจ็บ ปีนหลังคาบ้านพัก ต่อล้อต่อเถียงกับเจ้าหน้าที่ เด็กย้ายที่อยู่ไปตามศูนย์ดูแลเด็กต่าง ๆ ป่วย ๆ อารมณ์ถูกกระตุ้นได้ง่ายจากคนรอบข้าง ถ้าผู้ที่ติดต่อสื่อสารด้วย สงบใจเย็น เป็นมิตร เด็กจะพูดจาไพเราะ ฟังเหตุผล แต่ถ้าผู้ติดต่อสื่อสารมีลักษณะใช้คำสั่งรุนแรง เด็กจะมีพฤติกรรมที่รุนแรงและควบคุมอารมณ์ได้ยากไม่รับฟัง ใช้คำพูดโต้ตอบกลับไม่ฟังเหตุผล

การปรึกษาครั้งที่ 1 (21 ธันวาคม 2542)

ผู้วิจัยไม่ได้มีการสร้างความคุ้นเคยกับเด็กหญิงสองมาก่อน เหมือนผู้มาปรึกษารายอื่น ๆ เนื่องจากเด็กหญิงสองเพิ่งจะเข้ามาในบ้านพัก ช่วงแรกที่มีการแนะนำตัว และขอความร่วมมือพร้อมทั้งบอกเป้าหมายการวิจัย เด็กหญิงสองมีท่าทางตื่นกลัว ไม่กล้าเข้ามาใกล้ ไม่สบตา

ในการปรึกษาครั้งนี้ (ก่อนเข้ามาในห้องบริการการปรึกษา เด็กหญิงสองเพิ่งทะเลาะกับเพื่อนตบกับเพื่อนมา) ภายหลังจากผู้วิจัยเริ่มสร้างสัมพันธภาพ ชี้แจงเป้าหมาย เด็กหญิงสองจะเงยบ ก้มหน้า มองทางอื่น ทำทางลัดลึกลับลึกลับเดินนั่งไม่ติดที่ ไม่มีสมาธิสีหน้าดูกังวลจากนั้นพูดคุยเรื่องงานศิลปะ ทำไม่ได้แล้วหงุดหงิด ใช้เวลาในการคุยเรื่องทั่วไปชักพิก ต่อมานั่งเงยบๆ มีท่าทางระแวงไม่ค่อยด้วย ประมาณ 40 นาที ผู้วิจัยเชื้ออำนาจบรรยากาศยอมรับ เป็นมิตร เด็กหญิงสองเริ่ม ผ่อนคลายขึ้น เริ่มสบตาบอกเล่าเรื่องราวที่พอเลี้ยงตบ ทำร้าย ดี และญาติๆติดยาบ้า เล่าความฝันว่า ฝันร้ายว่าบิดาเลี้ยงมากับมารดา มารดาจะให้บิดาเลี้ยงข่มขืน เด็กหญิงสองบอกว่าตนเองมีประจำเดือน บิดาเลี้ยงจึงแทงมารดา และขณะนี้บิดาเลี้ยงต้องการจะนำเด็กหญิงสองไปขายเป็นหญิงขายบริการทางเพศ แต่เด็กหญิงสองยังมีความกลัวในสัมพันธภาพ ถามเรื่องเทปบ่อยๆ มีเอื้อมมือไปจับไม้ค้ำของเครื่องอัดเสียง เนื้อหาการสนทนาจะมีการแสดงความรู้สึกออกมาเป็นระยะ เช่น "ตาชอบดี เขาไม่ให้ออกไปไหน ทำให้เราเก็บกอด" แต่สักครู่ก็จะเปลี่ยนไปพูดเรื่องต้นพุทรา หรือเรื่องไปตลาด

การปรึกษาครั้งที่ 2 (24 ธันวาคม 2542)

(ก่อนการปรึกษาครั้งนี้ มีเหตุการณ์เกิดขึ้นดังนี้ เด็กหญิงสองไม่ฟังคำเตือนเจ้าหน้าที่เล่นเพลนจนลืมหิ้วทำให้กุญแจตู้เก็บของที่ได้นำใหม่ตกหายไป เด็กหญิงสองกลัวมาก ร้องไห้หลบเจ้าหน้าที่ เนื่องจากสถานสงเคราะห์เดิมที่เด็กหญิงสองเคยอยู่มีการทารุณ ใช้เกลือแอลกอฮอล์ราดแผลที่กรีดข้อมือถูกตีอย่างแรง เมื่อทำผิดจึงเกิดความกลัว เนื่องจากประสบการณ์เดิมจะถูก ลงโทษรุนแรง ผู้วิจัยนั่งอยู่ละแวกนั้นเห็นเหตุการณ์จึงเข้าไปนั่งเป็นเพื่อน ด้วยท่าทางอบอุ่นเป็นมิตร มันคง ค่อยๆ ให้เด็กหญิงสองเล่าความรู้สึก เด็กหญิงสองบอกว่ากลัวไม่กล้าขอโทษ จะไม่รับประทานอาหารนั่งหลบอยู่ ผู้วิจัยนั่งเป็นเพื่อนเชื้อบรรยากาศเป็นมิตร ปลอดภัย กระทั่งความรู้สึกของเด็กหญิงสองดีขึ้น กล้าที่จะไปบอกความจริงกับเจ้าหน้าที่ จากเหตุการณ์ในครั้งนั้น เด็กหญิงสองเริ่มผ่อนคลายมากขึ้น ทักทายผู้วิจัยและวิ่งเข้ามาหาทุกครั้งที่เห็นผู้วิจัยไปบ้านพักในตอนเช้า สัมพันธภาพที่จริงใจที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ครั้งนั้น ทำให้มีการพัฒนาของสัมพันธภาพ เกิดความไว้วางใจเพิ่มขึ้น) ในการปรึกษาครั้งนี้ เด็กหญิงสองรกรเวลาเข้ามาปรึกษา มีการบอกเล่าว่าที่นั่งหลบในช่วงที่กุญแจหายนอกจากกลัวแล้ว การพูดคำว่า "ขอโทษ" มันยากต้องต่อสู้กับตัวเองมาก ซึ่งปกติ แล้วตนเองจะไม่พูดแม้รู้ว่าผิด และคิดจะชวนเพื่อนๆ ในบ้านพักทำร้ายเด็กใหม่ที่มาอยู่ในบ้านพัก เนื่องจากไม่ชอบเด็กใหม่ที่มีท่าทางนั่งลงและพกมิดไว้กับตัว เด็กหญิงสองเริ่มเปิดเผยความรู้สึกของตนได้บ้างเช่น "อยู่ในห้องนี้หนูอยากอยู่ แต่ไม่รู้จะพูดอะไร" "หนูไม่หงุดหงิดได้ไม่นาน บางครั้งโมโห หนูควบคุมตัวเองไม่ได้" แต่ยังมี ความกลัว

ในการพูดคุยในความรู้สึกของตนเองอยู่ ในบางครั้งเด็กหญิงสองก็ตั้งใจในการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา และลุกเดินไปเรื่อยของในตู้

การปรึกษาครั้งที่ 3 (26 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงสองมีท่าทางผ่อนคลายมากขึ้น เข้ามาในห้องตรงเวลาตามที่นัดไว้เมื่อจบการปรึกษามีที่ทำอดใจอดไม่อยากจะออกไป นั่งติดที่มากขึ้นดูมีสมาธิกว่าภายนอกห้องบริการ การปรึกษา มีบางครั้งกัมศิระ กัดขาผู้วิจัยเบาๆแบบแหย่เล่น บอกความรู้สึกบ้าง เอื้อมมือไปเล่นเครื่องเล่นเทปบ่อยๆ เริ่มมีการบอกเล่าความรู้สึกของตนเอง เช่น " เวลาหนูนอนหลับ หนูชอบนอนน้ำตาไหล " " หนูอยากให้แม่เลิกกับพ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงไม่ดี ""หนูพยายามควบคุมอารมณ์ตนเอง หนูทำได้วันนี้ หนูดีใจ" "อยากเรียนหนังสือจบ ดร. อยากเป็นเด็กดี หนูจะพยายาม"

การปรึกษาครั้งที่ 4 (31 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงสองเข้ามาในห้องสดชื่นยิ้มแย้ม มีต่อว่าผู้วิจัยที่คุยกับเพื่อนอีกคนก่อน (ก่อนหน้าที่เด็กหญิงสองจะเข้ามาผู้วิจัยมีนัดบริการการปรึกษากับผู้มาปรึกษารายอื่น) บอกว่าน้อยใจ ผู้วิจัยกล่าวคำขอโทษ เด็กหญิงสอง เริ่มบอกเล่าความรู้สึกของตนเอง เช่น " ไมโทคุณครูพี่ด้วยแหละ หนูเลยกรีดแขน " เริ่มบอกเล่าความรู้สึกและเรื่องราวของตน เรื่องสถานสงเคราะห์ที่เคยไปอยู่แล้วมีการทำร้ายเด็กบอกเล่าว่าเคยขโมยของแต่ปัจจุบันไม่ขโมยแล้วไม่ชอบเรียนหนังสือและคิดว่าโตขึ้นคงไม่ได้งานที่ดี ๆ ทำ เพราะทำอะไรไม่ได้ บอกเล่าเรื่องราวของตนเองในอดีต เช่น " หนูก็ทำร้ายตัวเองเพราะหนูไม่อยากแกล้งคนอื่น " "มีคนว่าหนูเป็น โรคจิตหนูสั่งน้ำตาร้องให้ได้ " " เวลาหนูสู้ใคร หนูคิดแล้วก็ร้องไห้ ขนาดหนูชนะหนูยังร้องไห้เลย เพราะหนูสงสาร " " หนูเคยผูกคอตายด้วย แต่ไม่ตายมีคนมาช่วยทัน " ผู้วิจัยยอมรับความเป็นเด็กหญิงสองการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของเด็กหญิงสองโดยปราศจากการตัดสินใจ แสดงท่าทางเป็นมิตรจริงใจ เอื้ออำนวยในสัมพันธภาพ จากนั้นเด็กหญิงสองขอไปเอาเศษแก้วนอกห้องมาให้ผู้วิจัยดู ผู้วิจัยขออนุญาตเก็บไว้พร้อมแสดงความจริงใจความห่วงใย เด็กหญิงสองอนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บไว้

การปรึกษาครั้งที่ 5 (2 มกราคม 2543)

ก่อนเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาเด็กหญิงสองเขย่าประตูห้องอย่างแรง ในขณะที่ผู้วิจัยคุยกับผู้มาปรึกษารายอื่น เมื่อถึงเวลานัดเด็กหญิงสองเข้ามาติดต่อว่า ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าตามแขนเด็กหญิงสองมีรอยมีดกรีดมากขึ้น เด็กหญิงสองบอกเล่าว่าเมื่อวานทะเลาะกับเจ้าหน้าที่ไปเที่ยวงานปีใหม่กับเจ้าหน้าที่ เมื่อถึงเวลากลับเจ้าหน้าที่ให้เดินแต่เจ้าหน้าที่นั่งรถ รู้สึกไม่พอใจกรีดแขนตัวเอง บางครั้งคุยด้วยมีตาแดงๆมีน้ำตา ก้มหน้า ผู้วิจัยเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงสองได้ใส่ใจความรู้สึกของตน เด็กหญิงสองเริ่มบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนมากขึ้น เปิดให้ดูร่องรอยถูกตาดำด้วยสายไฟ บอกเล่าว่ากรีดแขนตนเองไม่เจ็บ บอกเล่าเรื่องที่ตาทำร้าย " หนูเห็นตอนที่ตาทำน้องหนู " " ตาทำทุกอย่างกับหนู หนูหนีไม่ได้ เพราะหนูกลัวตาเคঁาตบ หนูเคยหนีไปอยู่โรงแรมคริสยาม " " ญาติหนูคนอื่นจะเอาหนูไปขายที่ได้ " " ตัวมัน (หมายถึงตา) ใหญ่สู้ได้ที่ไหนละมันแหกคุกมา " " หนูไม่โกรธตาเลย แล้วก็แล้วกันไป แต่กลัวเอาไปขาย " บอกเล่าความรู้สึกที่บิดาเลี้ยงพยายามพูดกับมารดาให้บิดาเลี้ยงข่มขืนและนำเด็กหญิงสองไปขายเป็นหญิงขายบริการทางเพศ " หนูหละไม่ชอบแฟนแม่หนูเลย หนูเกลียดชิบเบ้งเลย " บางครั้งหนูเคยคิดหนูอยากตายแต่มันไม่ยอมตายสักที " หลังจบการปรึกษาในครั้งนี้ เด็กหญิงสองขอบคุณกับผู้วิจัยทุกวัน บอกความรู้สึกว่าเวลาอยู่กับ ผู้วิจัยแล้วรู้สึกอบอุ่น อยากให้ผู้วิจัยเป็นครอบครัวอุปถัมภ์ (หมายถึงการให้ผู้วิจัยเป็นมารดาบุญธรรมตามโครงการของศูนย์ฯ) เพราะผู้วิจัยเข้าใจเด็กหญิงสองดี

การปรึกษาครั้งที่ 6 (3 มกราคม 2543)

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าเด็กหญิงสองใช้เหตุผลมากขึ้นไม่ใช้อารมณ์อย่างเคย โดยก่อนการปรึกษามีเด็กคนอื่น ๆ วิ่งกรูเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาโดยจะเข้ามาเล่นในห้อง เด็กหญิงสองเตือนเด็กคนอื่นไม่ใช่กำลังอย่างเคย และบอกจะคุยกับพี่อื่น ในการปรึกษาเด็กหญิงสองบอกเล่าความรู้สึกว่าไม่อยากทำร้ายใครจึงทำตัวเอง ขณะพูดมีตีแขนตนเองและชกฝ่าผนังเสียงดัง มีกีดผู้วิจัยเบา ๆ บอกว่า อยากเป็นคนดี " หนูอยากเรียนหนังสือ มีครอบครัวอุปถัมภ์ แต่จะมีต้องเป็นคนดีก่อน ไม่ขโมย ควบคุมอารมณ์ไม่โกรธ แต่เมื่อเข้าหนูคุมไม่ได้ " มองว่าทุกอย่างเป็นกรรมเวร บอกเล่าว่าก่อนถูกล่วงเกินทางเพศไม่กล้าสู้คน " หนูเริ่มสู้คน ตั้งแต่ตาทำร้าย เพราะไม่อย่างนั้นจะเป็นคนแพ้ "

การปรึกษาครั้งที่ 7 (5 มกราคม 2543)

มีการเปลี่ยนแปลงสถานที่อยู่เด็กหญิงสอง เด็กหญิงสองต้องย้ายไปอยู่นครนายก แต่เจ้าหน้าที่จะพาไปตุลาสถานที่ เพื่อดูความสมัครใจของเด็กก่อน เด็กหญิงสองทราบเรื่องตกใจมาก จึงหน้าตาตื่นไปหาเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ดูแลเรื่องราวของตนเอง เมื่อเด็กหญิงสองเข้ามาในห้องบริการการปรึกษา ร้องไห้บอกความรู้สึกกลัว เจ็บชอนชอนนานมาก จากนั้นบอกเล่าความรู้สึกและเรื่องราวของตนเองว่า "มาอยู่ศูนย์เพราะหนีตามมา หนูไปอยู่ที่..... โดนตีแล้วเอาเกลือทา โดนตบ หนูเคยถูกเอาไม้ตีแล้วเอาแอลกอฮอล์ผสมเกลือทา ตอนนั้นมีเจ้าหน้าที่บอกว่าไปตุลา ก่อน แต่ให้อยู่เลย" มีความวิตกกังวลที่แสดงออกมาเป็นอาการทางกายโดยบ่นปวดที่เอว ปวดท้อง ปวดศีรษะ จะอาเจียน บอกว่าถ้าให้ไปอยู่นครนายกจะหนีเอาผ้าปิดหน้า นั่งเจ็บผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงสองมีสีหน้าตื่นกลัว วิตกกังวลมาก ผู้วิจัยเอื้อบรรยากาศอบอุ่น ปลอดภัย เป็นมิตร เข้าใจ เด็กหญิงสองยังคงเจ็บและตูกลัวกังวลมากจนใจลอย

การปรึกษาครั้งที่ 8 (7 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสองบอกเล่ารายละเอียดที่อยู่ที่ใหม่ทีไปเห็นมา ว่าไม่น่ากลัว แต่ไม่อยากอยู่ มีการวางแผนหนี ถ้ามองเรื่องรถเมล์ ทางกลับศูนย์ฯ กังวลว่าอยู่ถึงนครนายกจะหนีไม่ได้ คิดไปล่วงหน้าว่าต้องมีเรื่องทะเลาะกับคนที่นี่แน่ๆ ขณะพูดจะเคี้ยวเม็ดมะขามคั่วที่ใส่กระเป๋ามาด้วยตลอด บ่นเจ็บที่กัดเม็ดมะขามแต่ก็กัดไปร้องไป บางช่วงมีน้ำตา ตาแดง แต่ปฏิเสธบอกว่าไม่เป็นอะไร บอกเล่าความรู้สึกน้อยใจ และความรู้สึกที่ไม่อยากไปอยู่สถานที่ใหม่ เช่น "เลือกไล่ไล่ส่งหนู ให้หนูไปอยู่กับแม่ก็หมดเรื่อง หนูไม่ไปหรอก หนูจะไปอยู่กับแม่ หนูยอมเสียด"

การปรึกษาครั้งที่ 9 (10 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสองบอกเล่าเรื่องที่ต้องย้ายที่พัก เริ่มรู้สึกดีขึ้นตั้งใจจะไปที่พักใหม่แล้ว แม้จะไม่อยากไป บอกเล่าประสบการณ์การถูกล่วงเกินทางเพศเช่น " แล้วพ่อ พ่อเลี้ยงมากก็ทำนิสัยไม่ดี ทำเหมือนตา แต่หนูหนีมาได้ " หนูกลัวตา ในบ้านนะ 16 คน ตาเค้าตัวใหญ่สุดเลย ตาเค้าแหกคุกมาถ้าพี่ไปเห็นก็ตองกลัว " "คิดแค้นตาก็บาป ปล่อยให้เค้าไปกรรมก็ตามเค้าไปเองแหละ"

การปรึกษาครั้งที่ 10 (11 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสองเข้ามาในห้องขณะสนทนากัดโซฟา เอาเล็บกัดโซฟา นั่งไม่ติดที่ บอกเล่าเรื่องราวว่าตนเองปวดท้อง เมื่อวานนี้ต้องให้เพื่อนเอาไม้ตีไล่ผีไปอบ จึงหายปวดท้องเริ่มแสดงความรู้สึกและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องออกมาเน้นที่การกระทำคนอื่น เช่น “หนูอยากเอาเชือกผูกคอตายไม่ได้อยากอยู่มีแต่คนดู”

การปรึกษาครั้งที่ 11 (12 มกราคม 2543)

การยอมรับและเข้าใจอย่างแท้จริงของผู้วิจัย เอื้อให้เด็กหญิงสองบอกเล่าเรื่องราว และแสดงความรู้สึก ออกมาอย่างอิสระ เริ่มรับผิดชอบต่อปัญหาของตัวเองมากขึ้นเช่น “หนูจะไม่กรี๊ดข้อมือ ไม่ชกกำแพงแล้ว” “ต่อไปนี้หนูจะทำงานขายการบูรเก็บเงินไว้ โตแล้วหนูก็จะหาบ้านอยู่กับน้อง” “หนูไม่อยากไปอยู่คนรวย ไม่อยากไป แต่ก็ต้องไป ดีกว่าพ่อเลี้ยงตามมาเจอ เดี่ยวถูกจับไป”

การปรึกษาครั้งที่ 12 (13 มกราคม 2543)

การปรึกษาในครั้งนี้เป็นการยุติสัมพันธภาพ เด็กหญิงสอง มีสีหน้าสดชื่นนั่งคุยไม่ลุกไปมา มีสมาธิ สบตามากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับวันแรกๆเริ่มตระหนักรู้ความรู้สึกของตนเองมากขึ้น เช่น “เวลาหนูกระสับกระส่าย หนูจะชอบใช้อารมณ์” “หนูใจเย็นลงตั้งแต่คุยกับพี่” “หนูไม่ชอบเรียน เพราะตอนจะไปเรียนตาไม่ให้ไป แต่พ่อครูมาตาม ตาบอกครูว่าหนูไม่ยอมไป ครูเลยตีหนู หนูเลยไม่ชอบเรียน”

สรุปความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงสอง

เด็กหญิงสองมีความไม่สอดคล้องระหว่างการรับรู้ตนเองว่า เป็นเด็กไม่ดี ไม่สามารถเรียกร้องอะไรได้กับความเป็นจริงที่ กลัวการถูกล่วงเกินทางเพศ และการถูกนำไปขายเป็นหญิงขายบริการทางเพศมีความวิตกกังวลในการดำเนินชีวิตสูงไม่มั่นใจในความปลอดภัย โกรธ แต่ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรตนเองได้ รับรู้ว่าการมีชีวิตอยู่จะต้องต่อสู้ ต้านรับ เพื่อความอยู่รอด แต่ก็มี การรับรู้ว่าการที่ตนเองถูกทำร้ายเจ็บปวด ไม่อยากทำคนอื่น จึงทำร้ายตนเอง เกิดความวิตกกังวลระยะยาว จนมีพฤติกรรมที่แสดงออกมากเกินไป (Hyperactivity) ไม่ยุติที่ บางครั้งได้รับการ

สรุปจากคนอื่นว่า ก้าวร้าว รุนแรง เมื่อได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลตามแนวโรเจอร์ส แล้ว สัมพันธภาพใหม่จากความเข้าใจร่วมรู้สึก การยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข ความสอดคล้องในคนที่ผู้วิจัยสื่อสาร ออกมาทำให้เด็กหญิงสองรับรู้สัมพันธภาพที่ไม่คับแคบ ความรู้สึกของการถูกคุกคามลดลง รับรู้อารมณ์ของตนเองได้ดีขึ้น มีการมองสภาพแวดล้อมและบุคคลใหม่ที่ไม่กังวลไปก่อนว่าจะถูกคุกคาม ซึ่งสังเกตจากพฤติกรรมได้ เช่น เด็กหญิงสองทักทายเด็กใหม่ที่เข้าบ้านพักของศูนย์และขอเป็นเพื่อน ยิ้มได้ไม่ไปตำว่าหรือชักชวนเพื่อนๆ หาเรื่องทะเลาะกันอย่างที่พูดไว้เดิม

เด็กหญิงสาม (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กหญิงอายุ 12 ปี การศึกษาชั้นป.6 ภูมิลำเนาจังหวัดน่าน อาศัยอยู่กับบิดาแท้และย่าตาบอด มารดาแยกทางกับบิดา ถูกข่มขืนในบ้านตัวเอง และบ้านผู้กระทำหลายครั้ง จากชายในหมู่บ้านจำนวน 11 คน หลังถูกกระทำมีการตั้งครรภ์ขณะนี้ทำแท้งเรียบร้อยแล้ว

มารดาเด็ก : แต่งงานใหม่แล้ว มีอาชีพทำงานกลางคืน

บิดาเด็ก : พูดคุยสอนทุกอย่าง เป็นเหตุเป็นผลเสมอ เอาใจใส่เด็กกว่ามารดา

พฤติกรรมเด็กในบ้านพัก

เด็กหญิงสามพยายามควบคุมจัดการบุคคล และสิ่งแวดล้อม พูดเสียงดัง เล่นหรือมีพฤติกรรมที่ใช้กำลังแรงๆ รู้เรื่องราวของเด็กและเจ้าหน้าที่เกือบทุกเรื่อง คอยนำเรื่องไปบอกคนในคนนี่เพื่อผลประโยชน์ของตนเองในการได้สิทธิพิเศษในบางเรื่อง รับประทานอาหารมาก ต้องมีการจำกัด ปริมาณอาหารในแต่ละมื้อ ดูแลสุขอนามัยไม่ดี มีกลิ่นตัว ถ้ามีสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ความเครียด จะเงิบซึม พูดคุยด้วยใจลอย ไม่มีสมาธิ ต้องสื่อสารหลายครั้ง

การปรึกษาครั้งที่ 1 (17 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงสามหยิบหนังสือพิมพ์ และหนังสือจะเอาเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาด้วย โดยชวนผู้วิจัยไปอ่านหนังสือในห้อง ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์อีกครั้งหนึ่ง เด็กหญิงสามนำหนังสือวางไว้บนอกห้องไม่เอาเข้ามาด้วย ในการปรึกษารั้งนี้เป็นการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับ

เด็กหญิงสาม โดยผู้วิจัยต้อนรับเด็กหญิงสามด้วยท่าที่เป็นมิตร ทบทวนเป้าหมายและระยะเวลาของการปรึกษาอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้เด็กหญิงสามเปลี่ยนเรื่องสนทนาบ่อยอย่างตั้งใจ พูดถึงความรู้สึกของตนเองออกมาบ้าง แต่ชักพักจะเปลี่ยนเรื่อง มีการใช้กลไกป้องกันทางจิตมาก ได้แก่ การปฏิเสธการรับรู้ (denial) เช่น “อยากหยุดเวลาไว้ แล้วนอนหลับ” หรือการใช้เหตุผล เพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญกับการกระทำตนเองที่จิตใจยอมรับไม่ได้ (Rationalization) โดยให้เหตุผลว่าการตบสั่งสอนเด็กหญิงที่อยู่ในศูนย์ เพื่อสั่งสอนและให้เหตุผลและมีการพูดปฏิเสธต่อการปรึกษา เช่น “หนูมองว่า ตัวหนูมองปัญหาต่าง ๆ ไม่ทะเล่ แต่พอรู้รอบ ช่วยตัวเองได้” เด็กหญิงสามบอกเล่าเรื่องทั่ว ๆ ไป ไม่พูดถึงความรู้สึกหรือปัญหาของตนเอง และเมื่อบริกาการปรึกษาไปได้สักระยะหนึ่ง การพูดคุยเริ่มมีการพูดถึงสภาพการณ์ปัจจุบัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้มาปรึกษาต้องมารอคการดำเนินคดี ไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตที่บ้านกับครอบครัวได้ ผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงสามมีความสับสนในตนเองมาก เช่น “บางครั้งสมองสามแน่นบึ้ง แล้วไม่มีที่ระบาย” “หนูรู้สึกคนเดียวไม่ไหวใจใครนอกจากตัวเอง” “คิดแล้วสับสน เรื่องโน้นทีเรื่องนี้ที”

การปรึกษาครั้งที่ 2 (18 ธันวาคม 2542)

ผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงสาม มีความเป็นกันเองมากขึ้น เริ่มบอกเล่าความรู้สึกของตนเอง แต่มีการใช้กลไกป้องกันทางจิตอยู่ ได้แก่ “มันคิดมากพี่อ่อน ชี้เกี่ยจคิด คิดจนชี้เกี่ยจคิด ” “บางทีพี่เขาจะบอกว่า สามนะ เป็นเอ๋ เป็นน้องเอ๋” เช่น “สามคิดว่า อันที่ไม่มีความรู้สึกดีกว่า มีความรู้สึก ถ้ามีความรู้สึก สามก็เจ็บ ถ้าไม่มีสามก็อาจจะหายเจ็บไปบ้าง” “บางทีสามก็ เอาหัวมุดไปได้หมอน แล้วก็หลับ” อีกทั้งบอกเล่าความรู้สึกของการถูกละเลยมาตลอดจากมารดาที่เป็นบาดแผลในใจ “พี่อ่อน สามมีพ่อ มีแม่ แต่เหมือนไม่มีเพราะว่าสามจะถูกปฏิเสธคำว่ารักจากแม่ตลอดเวลา” “โหยหา แต่ว่ามันก็ถูกปฏิเสธตลอด” มีความโกรธต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น “ใช่มัน (ผู้กระทำ) ต้องเจ็บกว่าฉัน สามจะทำมากกว่าหลายเท่า แต่ก็แฉ่งไปด้วยเมตตา” มีความกลัวต่อการถูกกระทำ

การปรึกษาครั้งที่ 3 (22 ธันวาคม 2542)

ผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงสามไม่ค่อยมีสมาธิ ใจลอย ใจคอไม่อยู่กับเรื่องที่สนทนา บางขณะเหมือนคิดอะไรอยู่ไม่ได้ฟังผู้วิจัยพูด มีบ่อยครั้งที่เนื้อหาการสนทนาไม่ปะติดปะต่อ ในช่วงท้ายของการปรึกษา เริ่มพูดคุยตรงเรื่อง บอกความรู้สึกกังวลใจจากการที่ไปเจอมารดา และมารดาก็ไม่สนใจทำให้เด็กหญิงสามผิดหวังมาก ดังคำพูดที่ว่า “...มันเหมือนสามเสียใจกับแม่ ก็

สามเคยเสียใจมาแล้วแต่น้อยลง" "สามเสียใจแค่ 30 ก็คือว่า เนี่ยรู้ไหมสามรอแม่มาตั้งนาน สามก็เลยแค่ 30" "ไม่กล้าถามใจตนเอง สามก็บอกละเลย" "มันเป็นการฝันร้ายที่จะได้หลุดจากตรงนั้น" และในช่วงนั้นก็มีการเหม่อลอยบ่อย ๆ

การปรึกษาครั้งที่ 4 (24 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงสามมีท่าทางผ่อนคลายมากขึ้น พูดคุยบอกความรู้สึก ของตนเองมากขึ้น บอกเล่าเรื่องราวที่ไปในศาล ความรู้สึกแค้นผู้กระทำ ความเจ็บปวดที่มีคนมาบอกว่าตนให้ทำผู้ชายชายตัวเอง มีความแค้นจนเอาศีรษะ ขนผาจนเลือดออก เริ่มรับรู้ถึงความรู้สึกและความต้องการ ของตนเอง เช่น "ตอนกลางวัน สามก็จะยิ้มรำใจ พอตอนกลางคืนก็หลับไม่ลงเอาผ้าคลุมโปงตลอด" "สามเป็นคนไม่สมประกอบ สามอยากเป็นสามที่สมประกอบมากขึ้น"

การปรึกษาครั้งที่ 5 (29 ธันวาคม 2542)

ผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงสามดูเงียบ ๆ บ่นง่วงนอน สีหน้าดูกังวล (ทราบจากเจ้าหน้าที่ว่าประจำเดือนเด็กไม่มา 2 เดือน เด็กกังวลมาก จึงพาไปหาหมอในวันที่ให้การปรึกษา) ในการปรึกษาคั้งนี้เด็กหญิงสามมีท่าทางหงุดหงิด เงียบ พูดคุยจะมีการตำหนิสภาพแวดล้อมตลอด บ่นว่า เรื่องกิจกรรมของบ้านพัก บอกเล่าว่าเพื่อนดูถูก ไม่อยากพบหน้าผู้คน มักจะเปลี่ยนเรื่องบ่อย ๆ โดยตั้งใจ บอกเล่าเรื่องราวเสมือนเป็นเรื่องนอกตัว เช่น "ก็ ประจำเดือนไม่มาก็เลยโมโห สามชินกับมันมากกว่า มันเหมือนขาดอะไรไปก็ไม่รู้" "สามอยากรู้ว่าประจำเดือนมันหายไปไหน แล้วกลัวว่ามันจะไม่มี" ผู้วิจัยรับรู้ความรู้สึกของเด็กหญิงสามจึงไม่เร่งรัดบรรยากาศการยอมรับทำให้เด็กหญิงสามกล้าบอกความรู้สึกของตนเอง "สามรู้สึกอายที่จะให้ใครรู้ สามก็เลยเปลี่ยนเรื่อง"

การปรึกษาครั้งที่ 6 (31 ธันวาคม 2542)

(ในช่วงดังกล่าว มีเด็กได้กลับไปเยี่ยมบ้านหลายคน แต่เด็กหญิงสามไม่ได้กลับ เนื่องจากทางศูนย์ ฯ ติดต่อมารดาแล้ว มารดาไม่มารับ จึงไม่สามารถกลับไปเยี่ยมบ้านได้) เด็กหญิงสามเอาหนังสือพิมพ์เข้ามาในห้องบริการการปรึกษา บินเบือ เหงา เพื่อนกลับบ้านกันหมด พูดคุยออกนอกประเด็น ขอใช้โทรศัพท์ผู้วิจัยโทรกลับบ้าน ผู้วิจัยรับรู้ในความรู้สึกคิดถึงบ้าน แต่ปฏิเสธการให้ใช้โทรศัพท์ บอกเหตุผลเกี่ยวกับระเบียบของศูนย์ สื่อสารด้วยความจริงใจ เป็นมิตร

และเอื้อโอกาสให้ผู้มาปรึกษาตระหนักในความรู้สึกตนเอง และร่วมหาแนวทางในการช่วยบรรเทาความคิดถึงบ้านบนพื้นฐานขอบข่ายงานของศูนย์ แต่เด็กหญิงสามใช้กลไกป้องกันตนเองโดยลงโทษผู้อื่น (Projection) บอกว่าโทรศัพท์ที่ศูนย์ ไม่เป็นส่วนตัว ไม่มีใครรักตนเอง

การปรึกษาครั้งที่ 7 (3 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสามหน้าตาบึ้งตึง หงุดหงิด โกรธ พาล ตั้งใจเปลี่ยนเรื่อง พูดคุยนอกเรื่อง มีประโยคที่แสดงความโกรธออกมาเป็นระยะ เช่น "เดี๋ยวจะชกกระຈกแตก" "ตอนนี้มันอยากเตะคน ไม่มีใครเตะมาเป็นอาทิตย์แล้วนะ เปื่อ" แต่จากทำที่อื่นอ่อนโยน เป็นมิตร เข้าใจและยอมรับความเป็นบุคคลคนหนึ่งของเด็กหญิงสามที่ผู้วิจัยสื่อสารออกไป ทำให้ท่าทีของเด็กหญิงสามอ่อนลง ยอมรับว่าหงุดหงิดที่ไม่ให้ใช้โทรศัพท์โทรกลับบ้าน แต่ยังมีโครงสร้างของตนที่ตายตัว มองบุคคลและสภาพแวดล้อมในแง่ลบ และพยายามจัดการกับสภาพแวดล้อม เช่น การต่อว่าเจ้าหน้าที่ อยากให้เจ้าหน้าที่ทำตามใจตนเอง ตนเองเป็นคนมีเหตุผล คอยสั่งสอนใครก็ยอมรับฟัง แต่จากท่าทีที่ไม่คุกคาม รับฟัง อ่อนโยน เด็กหญิงสามเริ่มมีการเปิดเผยตนเองในมุมมองอื่น และเปิดเผยความรู้สึกของตน ซึ่งเป็นการเปิดเผยตนเองที่ต่างจากการให้ข้อมูลในช่วงแรกของการปรึกษาที่เด็กหญิงสามเคยบอกเล่าไว้ เช่น "พี่อ่อนว่าคนอย่างสามกินเหล้าได้หรือเปล่า... กินมากด้วย ถึงขนาดพอได้กลิ่น พอก็ไม่ว่าอะไร สามโกรธนะ สามหาที่ระบายไม่ได้"

การปรึกษาครั้งที่ 8 (9 มกราคม 2543)

(ก่อนเข้าห้องบริการการปรึกษา เด็กหญิงสามกลับจากโรงเรียนแต่ลืมนำกางเกงไป เนื่องจากขากลับต้องนั่งมอเตอร์ไซด์กลับ จึงได้รับการตักเตือนจากเจ้าหน้าที่ ภายหลังการตักเตือนเด็กหงุดหงิดมาก)

เด็กหญิงสามหงุดหงิดมาก พาล เปื่อ บ่นว่า และพยายามควบคุมจัดการผู้วิจัยโดยการใช้คำพูด ผู้วิจัยอดทน เอื้ออำนวยความสะดวกที่ผ่อนคลายให้ เด็กหญิงสามผ่อนคลายขึ้น มีการสำรวจใจตนเอง ความรู้สึกตนเองในปัจจุบัน เช่น "ใจยังสู้ แต่ตัวมันไม่สู้แล้วแหละ ตัวมันถอยไปนานแล้ว"

การปรึกษาครั้งที่ 9 (11 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสามถูกตำหนีก่อนเข้าห้องบริการการปรึกษา เด็กหญิงสามเข้ามาในห้องมีสีหน้าหงุดหงิด บ่นว่าเรื่องสภาพแวดล้อมในบ้านพัก มีการยอมรับตนเองน้อย ยังไม่สามารถแยกแยะความรู้สึกได้ชัดเจนใช้กลไกการป้องกันตัวเองโดยโทษผู้อื่น (Projection) และปฏิเสธการรับรู้มองว่าการรับรู้เรื่องราวที่เกิดกับตนเองทำให้ปวดหัว ลังเลในตนเอง บอกเล่าว่าคิดเรื่องการเรียนดีกว่า เริ่มเกิดการรับรู้ถึงประสบการณ์ความไม่สอดคล้องในตนเองบ้าง เช่น “รู้สึกเป็นคนที่ไม่มีอิสระในชีวิตตนเองเลย”

การปรึกษาครั้งที่ 10 (13 มกราคม 2543)

(ก่อนเข้าห้องบริการการปรึกษา เพื่อนของเด็กหญิงสามในบ้านพักต้องเปลี่ยนที่อยู่มีการรำลាក់กัน เด็กหญิงสามเดินตาแดงมาทำท่าจะชกห้องผู้วิจัย ผู้วิจัยจับมือไว้ เด็กหญิงสามไม่เข้าถอดผู้วิจัยร้องไห้)

จากสัมพันธภาพอันดีต่อกันระหว่างผู้วิจัยและเด็กหญิงสามช่วยให้เด็กหญิงสามเริ่มบอกเล่าความรู้สึกเข้ม ๆ ของตนเองออกมา บอกเล่าถึงความกลัวของตนเองต่อการถูกกระทำ กลัวจะช่วยเหลือตนเองไม่ได้ไม่กล้าบอกใครในความรู้สึกนี้ เช่น “กลัวจะโดนเป็นรอบที่สอง” “สามกลัวว่าจะช่วย ตัวเองไม่ได้ สามไม่กล้าบอกว่าสามกลัว”

การปรึกษาครั้งที่ 11 (15 มกราคม 2543)

ในครั้งนี้เด็กหญิงสามบอกเล่าความรู้สึกของตนเองมากขึ้น ความกลัว ความเจ็บใจ การที่ต้องแกล้งว่าเรง กลบเรื่องที่ไม่สบายใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ผู้มาปรึกษาเริ่มมองเห็นความขัดแย้งกันของประสบการณ์ และเริ่มบอกเล่าความรู้สึกเข้ม ๆ ออกมา แต่ยังคงกลัวและไม่มั่นใจอยู่ การปรึกษาในครั้งนี้จะมีความเจ็บด้านบวกเกิดขึ้น ผู้มาปรึกษาได้สำรวจและตระหนักรู้ความรู้สึกตนเอง เช่น “มันทำให้สาม...(เงิบ) ปิดบังตัวเอง” “สิ่งร้ายๆที่เกิดขึ้นในชีวิต (การถูกล่วงเกินทางเพศ) มันจำอยู่” “(เงิบ) ทำไมต้องมาเกิดกับสามด้วย... สิ่งที่เกิดขึ้นมันเลวร้ายมากเลย”

การปรึกษาครั้งที่ 12 (17 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสามมีท่าทีที่ดีขึ้น จากเดิมที่พยายามจะควบคุมทุกสิ่ง ทุกอย่างให้เป็นดังใจ มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าตนเองไม่สามารถทำได้ และเมื่อทำไม่ได้ ก็ก่อให้เกิดความไม่สบายใจ เช่น "มันจะไปสะกิดความคิด มันจะไปสะกิดสิ่งที่อยู่ข้างในสาม" ความรู้สึกที่มีต่อการช่วยเหลือตนเองไม่ได้เมื่อถูกล่วงเกินทางเพศ นำมาสู่ความพยายามที่จะควบคุมสภาพแวดล้อมทุกอย่างในปัจจุบัน เริ่มมีความยืดหยุ่นของโครงสร้างของตนบ้าง มีการแสดงออกให้เห็นถึงการยอมรับตนเอง เช่น "พอสามตั้งตัวได้แบบนี้ สามก็จะไม่เอ้อ"

สรุปความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงสาม

เด็กหญิงสามมีความไม่สอดคล้องระหว่างการรับรู้ว่าตนเองต้องมีภาพลักษณ์ที่ดี ได้รับการยอมรับ แต่ในความเป็นจริง การถูกล่วงเกินทางเพศทำให้คุณค่าของตนในความรู้สึกของเด็กหญิงสามลดลง โครงสร้างของตนถูกคุกคาม เด็กหญิงสามหวาดกลัวและวิตกกังวล พยายามในการรักษาโครงสร้างของตน โดยใช้กลไกป้องกันทางจิต ซึ่งเป็นการพยายามจัดการควบคุมบุคคลอื่น พฤติกรรมนี้ส่งผลให้เด็กหญิงสามไม่เป็นที่ยอมรับมากขึ้น มีการคุกคามโครงสร้างของตนเกิดขึ้นซ้ำๆ การรับรู้บิดเบือนมากขึ้น การปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลตามแนวโรเจอร์ส ภายใต้อัมพันธภาพใหม่ที่ยอมรับ ไม่มีเงื่อนไข ทำให้ความรู้สึกของการถูกล่วงเกินลดลง การใช้พฤติกรรมป้องกันตนจึงลดลงด้วย ความวิตกกังวลลดลง เด็กหญิงสามมีการบิดเบือนประสบการณ์มาก การที่จะให้เกิดความสอดคล้องในการรับรู้ โครงสร้างของตนอย่างชัดเจน คงต้องอาศัยเวลาเพิ่มขึ้นต่อไป

เด็กหญิงสี่ (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กหญิงอายุ 12 ปี การศึกษาชั้น ป.4 ภูมิลำเนา จ. ประจวบคีรีขันธ์ บิดา มารดา แยกทางกันตั้งแต่เด็กอยู่ในครรภ์มารดาได้ประมาณ 3 เดือน เด็กเคยถูกบิดาเลี้ยง (สามีคนที่ 3 ของมารดา) ทำอนาจารในช่วงที่เด็กอยู่ชั้น ป.3 - ป.4 ปัจจุบันเด็กอยู่กับบิดาเลี้ยง (สามีคนที่ 2 ของมารดา) ซึ่งเป็นบุคคลที่เลี้ยงเด็กมาตั้งแต่เล็ก ดูแลอาบน้ำ บ้วนข้าวให้ เด็กเริ่มมีพฤติกรรมยั่วยวนทางเพศตั้งแต่เริ่มมีประจำเดือน นี้ออกจากบ้านไปเที่ยวกับผู้ชาย เด็กถูกล่วงเกินทางเพศ

โดยคนแถวละแวกบ้านที่มาชวนซื้อน้ายมอเตอร์ไซค์ออกจากบ้าน เด็กหญิงก็ออกไปด้วย จากนั้นเด็กถูกข่มขืนในป่าละเมาะ ไม่มีการทำร้ายร่างกาย หลังเกิดเหตุตำรวจผ่านมาบริเวณดังกล่าว จึงมีการแจ้งความ

- มารดาเด็ก : มีประวัติถูกข่มขืน จากคนข้างบ้านเมื่ออายุประมาณ 17 ปี ไม่สนใจเด็กหญิงนี้ ไม่อยากได้ลูกคนนี้ (เด็กหญิงสี)
- บิดาเลี้ยง : คอยดูแลมักบอกรักเด็กเสมอ โอบกอด สัมผัสเด็ก เป็นคนดูแล (สามีคนที่ 2 ของมารดา) เด็กตั้งแต่เล็ก

พฤติกรรมเด็กในบ้านพัก

เด็กหญิงสีมีปัญหากับเด็กในบ้านพักด้วยกันเสมอ เข้ากับบุคคลอื่นยาก มักมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง ทำร้ายร่างกาย การควบคุมอารมณ์ไม่ดี ไม่รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่มีขอบเขตที่เหมาะสมในการมีปฏิสัมพันธ์ จะเล่นมากเกินไป เมื่อถูกตักเตือนจะขิม ร้องไห้ จากนั้นพฤติกรรมคงเดิม

การปรึกษาครั้งที่ 1 (17 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงสี เข้ามาในห้องบริการการปรึกษาด้วยท่าทีสดชื่น การพบกันครั้งนี้ผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยการสร้างสัมพันธภาพที่ต่อเนื่องจากการสร้างความคุ้นเคยกับเด็กในชีวิตประจำวันของบ้านพัก และการแนะนำเป้าหมายการปรึกษาในการพบปะกันโดยรวมของกลุ่มทดลองในครั้งก่อน ในช่วงแรกเด็กหญิงสียังไม่มีความไว้วางใจในตัวผู้วิจัย จะพูดคุยถึงเรื่องราวทั่วไปที่ไม่ใช่ความรู้สึกตนเอง ยังไม่มีการรับรู้ถึงปัญหาของตน เช่น “พ่อก็เค้าขาดหนุมานอย่างนี้ เค้าพ่อก็คือจะไม่ค่อยยังชั่วไม่ดีเลย เพราะไม่มีคนดูแล” แต่ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น เป็นมิตรจริงใจ ยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข พบว่าเด็กหญิงสีกล้าที่จะบอกเล่าถึงความรู้สึกและประสบการณ์ในอดีต เช่น “ก็มันไม่อาจทำให้หนูลืมมันไปได้” “แต่หนูก็ไม่รู้จะทำอะไร” “ก็หนูเป็นคนออกไป... ออกไปจากบ้าน” แต่ในการยอมรับตนเองยังมีค่อนข้างน้อย เด็กหญิงสีเริ่มรับรู้ถึงความรู้สึกและความต้องการของตนเอง พูดความรู้สึกออกมาบ้าง มีการใช้กลไกป้องกันตนเอง โดยเก็บปัญหาเอาไว้ก่อน (Suppression) เช่น “ถ้าหนูคิดมากจะสับสน ชับซ้อนกันไปวนเวียนอยู่หนูก็เลยตัดสินใจว่า ให้หนูคิดเรื่องที่บ้าน หนูจะได้ไม่ต้องคิดมากเกี่ยวกับเรื่องนั้น” “แล้วถึงเวลาขึ้นศาล หนูจะได้พูดออกไปเลย” ขณะพูดเริ่มมีน้ำตาคลอตา เริ่มมีการรับรู้ความรู้สึก

การปรึกษาครั้งที่ 2 (20 ธันวาคม 2542)

ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพอย่างต่อเนื่อง ทำให้เด็กหญิงสีพูดถึงความรู้สึกของตนเองได้อย่างอิสระมากขึ้น บอกเล่าถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้น เช่น “หนูเสียใจที่ทำผิด ทำให้พ่อต้องเสียใจร้องไห้เดือดร้อนด้วย หนูคิดว่าถ้าหนูได้กลับบ้าน หนูจะไปกราบเท้าขอโทษพ่อ ในสิ่งที่หนูทำไม่ได้ลงไป” “แล้วถ้าเค้ามาชู้ว่า พ่อให้มารับหนูหละคะ จะมีใครช่วยหนูได้ไหมคะ” มีการแสดงถึงความวิตกกังวลที่แสดงออกทางกาย ขณะเริ่มบอกเล่าอารมณ์ตนเอง โดยการแกะเล็บ ดึงเล็บจนเลือดออก น้ำตาคลอตา โยกตัว ไม่สบตา ผู้วิจัยเอื้อให้เด็กหญิงสีแสดงความรู้สึก และค่อยๆ คลี่คลายความรู้สึกและอารมณ์ของตนเอง

การปรึกษาครั้งที่ 3 (27 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงสียอมรับตนเองว่ารู้สึกกลัว โกรธ และบางครั้งก็ทำอะไรไปโดยไม่คิดให้ดี เริ่มมีการรับรู้ความรู้สึกและแยกแยะปัญหาของตนเองได้ชัดเจนขึ้น เช่น “หนูรู้สึกโกรธที่เค้าทำโดยไม่คิดอะไร” “หนูอยากฝึกเก็บอารมณ์ไม่อย่างทำร้ายผู้อื่น”

การปรึกษาครั้งที่ 4 (29 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงสีเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาด้วยท่าที่ระวังตัว มักจะใช้คำพูดว่า “ไม่รู้” แต่ภายใต้ท่าทีของการยอมรับ ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกของผู้วิจัย ทำให้เด็กหญิงสีมีการแสดงความรู้สึกในปัจจุบันออกมาเริ่มติดต่อสื่อสารกับผู้วิจัยในด้านอารมณ์ความรู้สึก แม้จะยังรู้สึกถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดน่าจะมีอันตราย เช่น “หนูหวาดกลัว” “เหมือนกับขวัญหนูจะหายไป มันไม่อยู่กับตัว”

การปรึกษาครั้งที่ 5 (3 มกราคม 2543)

ผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงสีมีสีหน้าวิตกกังวล พยายามพูดคุยเรื่องต่างๆไป ระวังตัว หลังจากสนทนาไปสักครู่มีการยอมรับความรู้สึกของตนเช่น “มันทำให้หนูกลัว หนูไม่กล้าพูด” “มันเหมือนกับว่าอย่าเล่านะ ถ้าเล่าจะเกิดเป็นเรื่องราวๆหมดเลย หนูเลยไม่อยากเล่า” “หนูไม่อยากพูดถึง พูดแล้วหนูกลัว พูดเรื่องที่บ้านแล้วมีความสุข”

การปรึกษาครั้งที่ 6 (9 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสีมีหน้าตาดูกังวลในเนื้อหาที่สนทนา ดูเกร็งๆ ใช้การหัวเราะและพยายามพูดคุย ออกนอกประเด็น มีการรับรู้ความรู้สึกและให้ความหมายส่วนตัวกับประสบการณ์ที่ได้ชัดเจนขึ้น บ้างเช่น “กลัวเหมือนกับว่า ถ้าพูดถึงเค้าจะมาถึงนี่” หนูกลัวเค้าฆ่าพ่อตาย เพราะพ่อแก่แล้ว พ่อแรงเยอะ แต่หนูก็ไม่แน่ใจ กลัวสู้ไม่ไหว”

การปรึกษาครั้งที่ 7 (12 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสีมีสีหน้าดูกังวล พยายามพูดเรื่องนอกตัว เรื่องบ้าน ภายใต้บรรยากาศการยอมรับ รอคอย อบอุ่น เป็นมิตร ทำให้เด็กหญิงสีมีท่าทางสบายใจขึ้น อាកการเกร็งหายไป เริ่มติดต่อสื่อสารกับผู้วิจัยในด้านอารมณ์ความรู้สึก แม้จะยังรู้สึกว่าความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดน่าจะเป็นอันตราย เช่น “การบอกอะไรกับปากตนเองจะทำให้อยากร้องไห้ออกมา”

การปรึกษาครั้งที่ 8 (13 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสีมีความกลัวต่อประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองมาก และไม่กล้าเผชิญกับความ รู้สึกกลัวของตนเอง พยายามที่จะหัวเราะ หาเรื่องมาคุย แต่มีการแยกแยะอารมณ์ ความรู้สึก ความหมายส่วนตัวได้มากขึ้น เช่น “เหงา เหมือนอยู่ตัวคนเดียว” แต่เด็กหญิงสียังมีการยอมรับตนเองน้อย

การปรึกษาครั้งที่ 9 (14 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสียังไม่พร้อมที่จะพูดคุยความรู้สึกในช่วงแรก พยายามหาเรื่องคุย ชักพิกหน้าตาดูซีบ่ๆ บอกความรู้สึกของตนเอง เช่น “มันเหมือนมีคนมาอยู่ข้างๆ แล้วมาบอกว่าอย่าบอกนะ หนูกลัวเค้ามาทำร้าย” ผู้วิจัยเอื้อโอกาสในการให้เด็กหญิงสีใส่ใจในความวิตกกังวล ความกลัวที่เกิดขึ้น เด็กหญิงสีเกิดการตระหนักรู้ว่าผู้ที่กระทำตนก็ไม่ได้อยู่ ณ เวลานี้ แต่ตนเองกลัว และเมื่อกลัวจึงไม่กล้าบอกคนอื่น ความกลัวนั้นจึงทำร้ายตัวเอง

การปรึกษาครั้งที่ 10 (15 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสี่พยายามชวนผู้วิจัยคุยโดยเปลี่ยนเรื่องไปเรื่อยๆ ไม่สบตา ก้มหน้า มีการใช้กลไกป้องกันตนเองโดยแยกอารมณ์ที่เกิดขึ้นควบคู่กับความนึกคิดออกและเก็บกดไว้ (Isolation) การรับรู้ความรู้สึกหรือความหมายส่วนตัวมีน้อยมาก

การปรึกษาครั้งที่ 11 (16 มกราคม 2543)

เด็กหญิงสี่เริ่มพูดคุยมากขึ้น บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นว่า "หนูหนีเที่ยวบ่อย พ่อก็เลยเอาไปขังไว้พอย่าไปตัดไม้ไผ่ หนูเห็นยาแผลบ เลยแอบหนีออกจากบ้านทางหลังบ้าน ตอนนั้นหนูโกรธพ่อ" "หนูก็ฟังจะเขียนจดหมายไปขอโทษพ่อ" มีการบอกความรู้สึกของตนเอง รื้ออในการแสดงออกน้อยลง เช่น "แถวนี้วัยรุ่นเยอะ เค้าอาจมาขู่เอาตัวหนูไปแบบพ่อเปีย(นามสมมติ)" "เค้ารู้ว่าตัวหนูอยู่ที่นี่ เค้าอาจจะมาก็ได้"

การปรึกษาครั้งที่ 12 (18 มกราคม 2543)

ผู้วิจัยพยายามสรุปเรื่องราว และเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงสี่ใส่ใจกับความรู้สึกของตนเองมากขึ้น สังเกตว่าเด็กหญิงสี่มีท่าทีผ่อนคลาย ต่อความรู้สึกที่มีต่อเรื่องที่เผชิญ เช่น "หนูได้พูดความกลัวตรงนั้นน้อยลง คนนั้นก็หายไปเรื่อยๆ " หนูอยากขอโทษพ่อ หนูคิดที่ทำให้ทุกคนเป็นห่วง

สรุปความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงสี่

เด็กหญิงสี่มีความไม่สอดคล้องระหว่างความรู้สึกรักบิดา ต้องเป็นเด็กดี กับความเป็นจริงที่มักจะหนีเที่ยว จนกระทั่งถูกข่มขืน แต่บิดา ก็ยังรักและหวังดีอยู่ส่วนเด็กหญิงสี่เองก็ต้องเผชิญกับความกลัว ความวิตกกังวล โดยเก็บปัญหาไว้ ไม่กล้าเผชิญกับความรู้สึกนั้นๆ แต่การเยียวยาบาดแผลทางใจต้องใช้เวลาบำบัด ไม่สามารถหายไปได้เอง เมื่อเด็กหญิงสี่ปฏิบัติกรรับรู้ดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรม อารมณ์ ทำให้เข้ากับบุคคลอื่นได้ยาก ส่งผลให้เกิดการคุกคามโครงสร้างของตน ความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เมื่อได้รับบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลตามแนวโรเจอร์สแล้ว เด็กหญิงสี่ยอมรับความวิตกกังวล ความกลัว ได้เพิ่มมากขึ้น แต่ยังเป็นความรู้สึกไม่มั่นใจ ในการเผชิญความรู้สึกอยู่บ้างในบางครั้ง

เด็กหญิงห้า (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กหญิงอายุ 14 ปี การศึกษาชั้น ป. 4 ภูมิลำเนา จ. กาญจนบุรี อาศัยอยู่กับปู่ ปู่กับย่าเป็นคนดูแล ปู่ ช่มชื่นเด็กระหว่างที่ย่าไม่อยู่บ้าน ใช้กำลังข่มขู่เด็ก หลังถูกกระทำหลายครั้ง เด็กหนีมาอยู่กับลุง แต่ทนลุงตีไม่ไหวจึงมาขอความช่วยเหลือจากศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก

- มารดาเด็ก : เสียชีวิต เนื่องจากบิดาฆ่า (ไม่ทราบสาเหตุ โจรธเคือง)
- บิดาเด็ก : ในอดีตสนใจดูแลรักเด็ก ภายหลังจากฆ่ามารดาแล้วบิดาติดคุก เมื่อ ออกจากคุกก็แต่งงานใหม่ มีลูกกับภรรยาใหม่ จากนั้นไม่สนใจเด็กหรือติดต่อเด็กอีกเลย
- มาดาบุญธรรม : รักเด็ก ในช่วงที่เด็กยังเล็กมารดาบุญธรรมซึ่งมีแต่ลูกชาย อยากมีลูกสาวจึงมาขอเด็กจากลุงและป้าไปเลี้ยง ระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นเด็กกลับไปอยู่กับลุง กับป้า ในช่วง ป. 2 ย่ามาขอเด็กจากลุงและ ป้าไปเลี้ยง แต่ย่าไม่อยู่บ้าน เด็กอยู่กับปู่ส่วนใหญ่ และขาดการติดต่อกับมารดาบุญธรรมหลังจากมาอยู่กับลุงและป้า แต่เมื่อมาอยู่บ้านพักทางเจ้าหน้าที่ ติดต่อมารดาบุญธรรมให้เพื่อมาเป็นครอบครัวทดแทนและดูแลเด็ก

พฤติกรรมเด็กในบ้านพัก

อารมณ์ร้อน โกรธ ไม่นิ่งง่าย ไม่ยอมใคร ไม่ค่อยทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย เกีย่งงาน สนใจและชอบดูโทรทัศน์มาก ปฏิเสธการเข้าร่วมกิจกรรมของบ้านพัก เลือกกิจกรรมที่จะเข้าร่วม เช่น จะเข้าร่วมในกิจกรรมงานประดิษฐ์ที่มีการนำของที่เป็นงานประดิษฐ์ซึ่งนำไปขายได้เงินให้กับตัวเอง เป็นต้น มีพฤติกรรมหมอม กอดจูบกับเพื่อนในบ้านพัก

ก่อนนริการการปรึกษา

เด็กหญิงห้า มีท่าทีต่อต้าน โกรธ ในขณะที่ขอความร่วมมือในการตอบแบบวัดความวิตกกังวล จะไม่เข้ามาในห้องบริการการปรึกษา มีบอกว่าจะแกล้งทำส่ง ๆ (แต่ขณะทำแบบวัดก็นั่ง

อ่านแล้วเลือกคำตอบจนเสร็จ เมื่อเจอผู้วิจัยนอกห้องก็ไม่ยอมพูดด้วย ผู้วิจัยใช้เวลาสร้างสัมพันธภาพในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กหญิงหน้าสมัครใจในการร่วมวิจัยด้วยตนเอง จนกระทั่งเด็กหญิงห้าเข้ามาปรึกษาในครั้งที่ 1 ด้วยตนเอง

การปรึกษาครั้งที่ 1 (23 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงห้า เดินเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาหน้าตาสดชื่นเรื่องที่บอกเล่าเป็นเรื่องทั่วไป เรื่องบุคลิก หน้าตา ของบิดา มารดา เรื่องจะได้ไปเยี่ยมบ้าน ผู้วิจัยเอื้ออำนวยให้เด็กหญิงห้าบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตน เด็กหญิงห้า บอกเล่าความรู้สึกของตน ออกมาบ้าง เช่น “พ่อไม่เคยมาไยดี พ่อหนูทำแม่หนูตายแล้วติดคุก พ่อมีแม่ใหม่ มีลูก 2 คน เขาไม่เคยสนใจหนูเลย ไม่เคยคิดว่าพวกหนูจะเป็นอย่างไร หัวใจเด็กจะเป็นอย่างไร” “มันไม่มีความสุข หนูฝันว่าครอบครัวมีแต่ตาย ตาย ตาย หนูไม่เคยคิดอภัยให้พ่อ”

การปรึกษาครั้งที่ 2 (24 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงห้า มีสีหน้าไม่สดชื่น เล่าเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับครอบครัว ความรู้สึกของตนเอง เช่น “เหงา มันรำคาญ” “หนูต้องทำอะไรให้ได้ แต่ก่อนหนูทำอะไรไม่เป็น แต่ฝันหัวใจก็ทำได้ หนูไม่หยุด หนูจะทำไป เรื่องที่เจอปล่อยมันไป เรื่องมันแล้วไปแล้ว”

การปรึกษาครั้งที่ 3 (29 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงห้า มีท่าทีที่ผ่อนคลายมากขึ้น ผู้วิจัยพยายามเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงห้าได้ใส่ใจกับความรู้สึกของตัวเองมากขึ้น เด็กหญิงห้าบอกเล่าความรู้สึกว่า “ครอบครัวหนูแตกแยก ถ้าแม่อยู่ พ่ออยู่ ไม่ตายโหง ก็คงช่วยหนูได้ ไม่นอนปุ้ทำ แต่ตอนนี้อยู่กับคนละทาง” “หนูก็กลัวเค้าจะมา หนู”

การปรึกษาครั้งที่ 4 (7 มกราคม 2543)

เด็กหญิงห้าเข้ามาด้วยท่าทางผ่อนคลาย ในช่วงแรกไม่ค่อยสบตา ต่อมาเริ่มสบตามากขึ้น เข้าใจความรู้สึกของตนเองได้ชัดเจน “หัวใจหนูมันเศร้าหมอง เกลียด โกรธ แค้นใจ แต่หนูไม่เอาใจเข้าคุณไม่เงินยาไม่มีใครดู แต่ไม่อยากให้ใครไปเลี้ยง ไปดูแลปล่อยให้ตายไปเลย” “หนูเป็น

คนคิดมาก เศร้า กลัวผู้ชาย เห็นเค้ามอง กลัวเค้ามอง" "หนูอยากมีแฟนให้รักคนที่จริงใจ แต่คนเค้าจะว่าอีกว่า โดนทำมาแล้วยังไม่เข็ด ยังไปหาผัวอีก หนูกลัวเค้าว่านะ หนูก็อยากมีคู่ควงของหนูบ้าง"

ภาพปริศนาครั้งที่ 5 (11 มกราคม 2543)

เด็กหญิงห้าบอกเล่าความรู้สึกของตนเองมากขึ้น เรื่องปู้ที่ให้อยู่ไกลกัน การที่ต้องหอมกอดกับเพื่อน ว่าอบอุ่นเหมือนมีคน ๆ หนึ่งเป็นแม่ ความรู้สึกต่อเพศชาย เช่น "แต่ก่อนหนูมองผู้ชาย หนูกลัวใจ กลัวคนอื่นเค้ามาทำหนูอีก แต่หนูดู หนูไปเล่นอะไร ก็สังเกตดูคงไม่ใช่ เพราะเค้ามองคนโน้นมองคนนี่เปลี่ยนคนไป"

ภาพปริศนาครั้งที่ 6 (12 มกราคม 2543)

เด็กหญิงห้า มีท่าทางผ่อนคลาย พูดคุยตามเรื่องทั่ว ๆ ไปในช่วงแรก ผู้วิจัยพยายามเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงห้าได้ใส่ใจกับความรู้สึกของตนเองมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงห้ามีท่าทีสงบมากขึ้นบอกเล่าความรู้สึกมากขึ้น เช่น "หนูนับแต่การบูร นับแต่เงิน มีเงินแล้วทำอะไรได้ทุกอย่าง" "แต่... ชื่อชีวิตคนไม่ได้ ชื่อชีวิตพี่กลับคืนมาไม่ได้ ถ้าได้หนูก็จะดีใจ มีพี่ช่วย มีพี่คอยแนะนำ ถ้าพี่อยู่ปู้ก็ไม่ทำอะไร" "ทุกคนก็ต้องช่วยเหลือตัวเองจะให้คนอื่นช่วยตลอดไม่ได้เนาะ พี่อ่อนเนาะ ทุกคนก็ต้องช่วยตัวเอง"

ภาพปริศนาครั้งที่ 7(13 มกราคม 2543)

เด็กหญิงห้าบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง ว่าหลังจากโดนกระทำแล้ว พ่อรู้เรื่องแต่ไม่สนใจเลย โดยใช้คำพูดว่า "รู้สึกว่านูมีพ่อที่ไม่เข้าข้างลูกเลย" เนื่องจากพ่อไม่สนใจ ทั้งยังตำหนิเด็กหญิงห้าในเรื่องขโมยของ (เด็กเคยมีพฤติกรรมลักขโมย) แต่เด็กหญิงห้า มองสภาพการณ์ในปัจจุบันว่ามีแม่บุญธรรมที่ดีกับตนเองเสมอมา อยู่ด้วยแล้วมีความสุข เช่น "ตอนนี้หนูก็เก็บเงินอยู่ แล้วเดี๋ยวโตขึ้นหนูจะเก็บเงินนี้ไว้ เป็นการเรียน เป็นการศึกษ เงินที่หนูหาได้ หนูก็ส่งไปให้แม่เป็นเดือนๆ"

การปริกษาครั้งที่ 8 (14 มกราคม 2543)

เด็กหญิงห้าบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับตนเอง ที่พ่อไม่เคยมาเหลียวแลว่า “ตอนแรก ก็กะว่าเจอพ่อแล้วจะดี แต่พ่อก็ดู ดูเหมือนเดิม ไม่อยากเจอพ่อ พ่อเนี่ยใจจัดใจดำชิบเป๋งเลย ไม่ยอมมาดูหนูเลย” เรื่องแม่บุญธรรม “แม่บุญธรรมไม่เปลี่ยนแต่เป็นการเรียนรู้ด้วยกัน ปรับเข้าหากัน หนูอยากได้บ้านเท่าที่หนูมี เท่าที่หนูได้นะ”บอกเล่าความรู้สึกที่มีต่อปู “ หนูไม่อยากเจอปู่เลย ไม่อยากให้เกิดใครดูแล ”

การปริกษาครั้งที่ 9 (15 มกราคม 2543)

เด็กหญิงห้าบอกเล่าเรื่องราวตนเองที่กลัวปู เนื่องจากปูตี เอาเกลือทา เขามดแดงมาใส่ รู้สึกผิดที่ไม่ระมัดระวังตัวเอง ปลดปล่อยให้ปูทำตนเอง “หนูกลัวปู เคยโดนปูตีกับไม้หวาย หลังเขียวเลย แล้วหนูก็ไปอยู่กับเขาต่อ อยู่ตั้งหลายวัน แล้วหนู ก็กลับมาบ้าน ปูเคยตีย่าด้วย เคยตบเคยตีเคยเตะ” บอกเล่าความวิตกกังวลที่เกิดในปัจจุบันเช่น “หนูไม่รู้เลยว่าอนาคตหนูจะไปขนาดไหน ชีวิตหนูจะไปไหน หรือหนูอยากเป็นนักวาดรูป หนูจะทำได้อย่างที่หนูฝันหรือเปล่า ศูนย์ฯเขาจะมาช่วยได้แค่ไหน พออายุ 18 เขาก็ไม่ช่วยแล้ว” “กลัวแม่จะเสียใจ กลัวชาวบ้านเขาจะมาร่ำว่าแม่ว่า ลูกสาวเป็นเมียปู และกลัวแม่จะไม่รับหนูเป็นลูก” “หนูกลัวว่าหนูจะไม่มีอนาคตถึงแก่”

การปริกษาครั้งที่ 10 (16 มกราคม 2543)

เด็กหญิงห้าไม่สบาย เป็นไข้ บอกว่า “หนูเป็นไข้ หนูกินอน ไม่อยากเดิน ก็เลยไม่บอกใคร” จากคุณภาพของการสื่อสาร ในสัมพันธภาพตามแนวโรเจอร์ส ที่ผู้วิจัยสื่อสารออกไป แม้ว่าเด็กหญิงห้าจะไม่สบาย แต่อยากมาคุยกับผู้วิจัย อยากเล่าความรู้สึกของตนเองว่า “ว่าเหงเหงาใจ ตอนที่บอกว่าปูทำหนู เขาว่าหนูโกหก” “เสียใจที่ไม่มีคนเชื่อ อยากอยู่กับแม่(แท้ๆ) ฝันถึงแม่จะเป็นฝันร้ายก็อยากฝันถึง” “กับแม่บุญธรรม จะดีแค่ไหนก็แค่นั้น เราเรียกร้องก็ไม่ได้”

การปริกษาครั้งที่ 11 (17 มกราคม 2543)

เด็กหญิงห้ารอผู้วิจัยตั้งแต่เช้าก่อนเวลานัดในการปริกษาผู้วิจัยเอื้อโอกาสในการใส่ใจความรู้สึกตนเองผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงห้าบอกเล่าความรู้สึกของตนมากขึ้น“เหมือนหนูไม่มีความสุขเลย ไม่อบอุ่นเวลาหนูเหงาบางทีหนูเงียบ บางทีหนูก็หัวเราะคนเดียว” “หนูไม่เคยเห็นความรัก

เคยเห็นแต่ตัวหนังสือ” “หนูอยากได้ความอบอุ่น ครอบครัวดีๆ พอมีกินพอใช้ อบอุ่น พ่อแม่ไม่ทะเลาะกัน ลูกไม่ติดยา ให้ความรักกัน มีเวลาครอบครัว” ก่อนจบการปรึกษา จากการที่ผู้วิจัยยอมรับ เข้าใจ และ เอื้อโอกาสของการใส่ใจความรู้สึกตนเอง ผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงหันมาการยอมรับ และปรับตัวกับสภาพปัจจุบันเช่น “เราตั้งความหวังไว้ เราก็ต้องหาทางให้ได้มันให้ได้ ถ้ามันไม่มีทางจริงๆ เราก็ต้องตัดสินใจยอมรับมันไป”

การปรึกษาครั้งที่ 12 (18 มกราคม 2543)

การปรึกษาในครั้งนี้เป็นการยุติสัมพันธภาพ เด็กหญิงหันมาชัดเจนกับความรู้สึกของตนมากขึ้นว่ามีความรู้สึกเก็บกด เหงา อยู่บ้าง แต่ก็รับรู้ตนเองว่าตนเองผ่อนคลาย และใจเย็นลง ในช่วงที่ दिनรณมาก ๆ จะสับสน เหงา เศียด ยิ่ง दिनรณ ยิ่งไม่ได้ ก็พยายามต่อไป ไม่ได้ दिनรณ มีหนทางสำหรับชีวิตตนเองที่จะตั้งใจทำปัจจุบันให้ดี เมื่อถึงเวลาที่ศูนย์ ฯ ให้ไปเรียนก็เรียนทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ไม่เร่งรัดกับตนเอง มีการวางแผนทางชีวิต ดังคำพูดที่ว่า “หนูกับน้องหนูยังแยกทางกัน ให้น้องหนูไปดูป่ากับลุงใหญ่ หนูเลี้ยงดูแม่หนู แม่คุณ ถ้าเพื่อน้องหนูลำบาก หนูก็ช่วย”

สรุปความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงหัน

เด็กหญิงหันมีความไม่สอดคล้องระหว่าง ความต้องการ ความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว ซึ่งความเป็นจริง ไม่ได้รับ มารดาถูกบิดาฆ่าตาย บิดาไม่สนใจตัวว่าดูแลแต่ครอบครัวใหม่ อยู่กับลุงถูกทุบตี อยู่กับป้า ถูกป้าข่มขืน ทั้งที่ในช่วงแรกญาติกับเด็กหญิงหัน สิ่งทีกล่าวมาทำให้เด็กหญิงหันไม่สามารถวางใจในสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดได้ รับรู้เสมือนว่าความรักเป็นเพียงตัวหนังสือ และอาจเป็นอันตราย บางครั้งไม่มั่นใจในความรักที่แม่บุญธรรมให้วิตกกังวลกับอนาคตตนเอง ซึ่งภายหลังได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาส่วนบุคคลตามแนวโรเจอร์ส เด็กหญิงหันชัดเจนกับความรู้สึกตนเองมากขึ้น และอยู่กับปัจจุบัน ตามที่มีตามที่เป็นจริงจากลักษณะเดิมที่เป็นเด็กไม่ชอบการคุยเพื่อการนำบัดทุกชนิด ภายหลังการปรึกษามีทัศนคติใหม่ แต่เปิดใจในการสนทนา และเปิดเผยตนเองมากขึ้น มีความไว้วางใจในสัมพันธภาพมากขึ้น

เด็กหญิงหนก (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กหญิงอายุ 15 ปี การศึกษาชั้น ม.2 ภูมิลำเนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร เกิดในเรือนจำ จนอายุประมาณ 3 ปี ได้รับการส่งตัวมาอยู่บ้านเด็กพิการชำร้อที่รามอินทรา บิดามารดาเด็กไม่ได้ติดต่อกันอีก ขณะที่เด็กเรียนอยู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดขอนแก่น) ถูกล่องเกินทางเพศจากผู้มีอำนาจที่ดูแลศูนย์ขณะเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะเป็นลักษณะของการแตะต้องเนื้อตัวภายนอก เด็กหญิงหนกถูกข่มขืนเมื่อเรียนอยู่ชั้น ม.1 จากนั้นเรื่องราวปิดเงียบไว้ เด็กมารักษาปัญหาสายตาเลือนลางโดยเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น เมื่อเดือน กรกฎาคม 2542 จึงได้รับการช่วยเหลือออกมา ทางศูนย์ ฯ จึงไปรับเด็กมาไว้ที่บ้านพัก

มารดาเด็ก : เป็นผู้ต้องขัง คดีค้ายาเสพติด ปัจจุบันพ้นโทษแล้ว

บิดาเด็ก : ไม่มีการติดต่อ ไม่ทราบข้อมูล

มารดาบุญธรรม : เป็นห่วงเด็ก คอยดูแล กระตุ้นพัฒนาการให้เด็กในวัยเด็กอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

พัฒนาการ / พฤติกรรมตามวัยของเด็ก

ชั้นประถมปลาย - เป็นเด็กติดอ่าง

ช่วง ป.1 - ป.4 - มีพฤติกรรมลักษณะโง่

อุปนิสัยส่วนตัวถ้าไม่ได้ตั้งใจจะทำลายของ

เคยเข้ารับการรักษาดิจิตเวชเด็ก : จากปัญหาตื่นมาร้องไห้กลางคืน กลัวคนรอบข้าง ไม่กล้าแสดงออก

ในช่วงวัยเด็กถูกแม่บ้านที่ขาดทักษะบุ๋ และจับขังในห้องเสมอ ใช้จินตนาการ (Fantasy) มากไม่สามารถแยกจินตนาการและความจริงได้ในบางครั้งโดยคิดว่า จินตนาการเป็นเรื่องจริง

พฤติกรรมเด็กในบ้านพัก

ในช่วงแรกของการมาอยู่ในบ้านพักใหม่ ๆ เด็กหญิงหก เข้ากับเพื่อนไม่ได้ แยกตัว ทะเลาะกับคนอื่น จากนั้นเด็กค่อย ๆ ปรับตัวได้ แต่จะมีพฤติกรรมหงุดหงิดรุนแรง ถ้ารู้สึกว่ามีอะไรมาขัดใจ ชอบอ่านหนังสือ จะตั้งใจและจดจ่อมาก

การวินิจฉัยของแพทย์

เด็กแยกจินตนาการกับความจริงไม่ได้ และไม่สามารถแยกกลิ่นดอกไม้กับกลิ่นหินเนอร์ได้

การปรึกษาครั้งที่ 1 (22 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงหกกระตือรือร้น กับการมาคุยมาก ในครั้งนี้เป็นการเริ่มสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้วิจัยกับเด็กหญิงหกและเป็นการทบทวนเป้าหมายการปรึกษา เด็กหญิงหกเต็มใจบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ แต่เรื่องราวจะสับสน ในช่วงแรกบอกเล่าความกังวลเกี่ยวกับการขึ้นศาล เรื่องไปโกหกคนเกี่ยวกับว่าไม่ได้ถูกข่มขืน(ทั้งที่ถูกข่มขืน) การช่วยเพื่อนระบายความโกรธโดยให้เพื่อนต่อยจนต้องเข้าโรงพยาบาล อย่างเต็มใจ ฯลฯ ผู้วิจัยเื้อ้อำนวยให้เด็กหญิงหกค่อย ๆ ชัดเจนและใส่ใจในความรู้สึกของตนเองกับจินตนาการในใจ ผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงหกเริ่มบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความรู้สึกของตน เช่น “หนูชอบตื่นกลางดึก ปวดหัว หนูพยายามบอกพี่เค้า แต่เค้าไม่เชื่อกัน บางทีหนูก็รู้สึกหงุดหงิด โธ้ย ! ทำไงดี จะพูดอย่างไรให้เค้าเข้าใจดีวะบางทีหนูก็สับสน “

การปรึกษาครั้งที่ 2 (24 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงหก บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความวิตกกังวลใน การขึ้นศาล กลัวถูกตวาด กลัวถูกทำร้ายจากผู้กระทำและการปรับตัวกับกิจกรรมในบ้านพักที่ลำบากมีความวิตกกังวลสูง เช่น “หนูมีเรื่องในตัวเป็นล้าน ๆ เรื่องบอกไม่ถูก สับสน จนพี่เค้าว่าหนูโกหก แต่จริง ๆ หนูบอกไม่ถูก “

การปรึกษาครั้งที่ 3 (30 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงหก บอกเล่าเรื่องราวของตน แต่มีเนื้อหาที่สับสน โดยเรียกเนื้อหาดังกล่าวว่าเป็น “จิตใต้สำนึก” คุรุสมศรี (นามสมมติ)ซึ่งมีความสัมพันธ์ผู้สาวกับผู้ทำเด็กหญิงหกหนึ่งนาง

เด็กหญิงหก และกลั่นแกล้งเด็กหญิงหก เพื่อน ๆ ที่ขอนแก่นจึงช่วยกันโยนครุคนั้นข้ามรั้ว มีจิตใต้สำนึกของขอนแก่นตลอดเวลาที่อยู่บ้านพัก ขณะอ่านหนังสือก็จะจินตนาการว่าเพื่อนมาเล่นด้วย มีความภูมิใจที่เปิดโปงคดีจะได้ช่วยเพื่อนอีกหลายคนผู้วิจัยเอื้อบรรยากาศของการตระหนักรู้ด้วยท่าทียอมรับ ให้เกียรติ จริงใจ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงหกมีการเปลี่ยนแปลงเริ่มรับรู้ถึงความรู้สึกและความต้องการของตนเอง เช่น "เหมือนหนูประสาทหลง ความรู้สึกซับซ้อน หนูถึงพูดกลับไปกลับมา เค้าว้าหนู หนูถึงเป็นปมด้อย บางทีพูดกับเพื่อนยังกลับไปกลับมาเลย"

การปรึกษาครั้งที่ 4 (2 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหกกระตือรือร้นในการเข้ามาในห้องบริการการปรึกษา โดย บอกเล่าเรื่องสภาพแวดล้อมในบ้านพักที่ปรับตัวไม่ได้ จนปวดหัวปวดตาไปหมด "กำลังจะมีทางโล่งให้หนูอยู่แล้ว มันกำลังจะสบายใจขึ้น แต่กลับมี...ขึ้นมาอีก เมื่อวานซาอ่อนไปหมดเลย จนนอนก็นอนไม่หลับ" "มันสับสนเหมือนอยู่ขอนแก่นเลย ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป" "บางทีก็คิดไปเรื่อยทำไมเราต้องอยู่ที่นี้ด้วย"

การปรึกษาครั้งที่ 5 (4 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหกมีหน้าตาไม่สดชื่น นิ่งซึม พยายามบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความรู้สึกของตน เช่น "ที่นี่มีเด็กมีปัญหามาอยู่ด้วยกัน หนูเองก็เข้าใจ แต่มันยังงังไม่รู้สำหรับหนู มันปวดหัวเพลีย แต่ฟังเค้าบ่นเค้าว่าเฉยๆ ก็ซาอ่อนแล้ว"

การปรึกษาครั้งที่ 6 (12 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหกดูหงุดหงิด เครียด บอกเล่าความรู้สึกตนเองที่ถูกข่มขืน ต้องมาอยู่ที่ศูนย์ฯ เหมือนถูกบีบรัด และเมื่อมาอยู่ที่ศูนย์ฯก็ปรับตัวไม่ได้ เกือบตบคน แต่ห้ามตัวเองไว้ได้ เช่น "หนูเบื่อ อยากให้คดีจบไวๆ หนูอยู่ ที่นี่หนูหงุดหงิดมาก หนูอยากเป็นตัวของตัวเอง"

การปรึกษาครั้งที่ 7 (13 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหกรอเวลาสนทนา เมื่อได้เวลา กระตือรือร้นมาก บอกว่าหงุดหงิดตั้งแต่เวลากลางวันแล้ว ถูกดูถูก ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้เด็กหญิงหกได้ระบายความรู้สึก จากนั้นเอื้อโอกาสใน

การให้เด็กหญิงหมองปัญหาและความรู้สึกของตนเอง เด็กหญิงหกกล่าวว่า "อาจจะพูดได้ว่าหนูใช้จินตนาการเลยก็ว่าได้ บางทีก็มีความสุข บางทีก็ไม่มีความสุข แต่มันใช้โดยอัตโนมัติ"

ภาพที่ 8 (14 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหกสดชื่นขึ้น อารมณ์ดี บอกเรื่องสภาพแวดล้อมดีขึ้นแล้ว ผู้วิจัยเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงหกได้มองเห็นปัญหา และรู้จักรับผิดชอบต่อปัญหามากขึ้น เช่น "อารมณ์หนูขึ้นๆลงๆ เดียวก็ดีเดียวก็ร้าย ทั้งที่มีความทุกข์เยอะแยะเลย บางทีตื่นขึ้นมาก็นั่งคิดถึงตั้งแต่เช้าเลยก็มี มันเครียดบางทีทำให้เราคิด คิดแล้วมันโมโห มันมีหลายล้านเรื่องปนกัน หนูเล่าให้พี่อ่อนฟังเป็นคนแรก"

ภาพที่ 9 (15 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหกบ่นง่วงนอน รู้สึกเบลอๆ ขอล้างหน้าให้สดชื่น จากนั้นกลับเข้ามาคุยด้วยสีหน้าสดชื่นขึ้น มีการยอมรับตนเองได้บ้าง เด็กหญิงหกชัดเจนกับความรู้สึกของตนเองมากขึ้น ว่าอารมณ์ตนเองถูกกระตุ้นได้ง่าย จากการที่มีความหงุดหงิดภายในตัวเอง ซึ่งเริ่มมีตั้งแต่การถูกล่วงเกินทางเพศ แต่ขณะนี้ความรู้สึกของการถูกกระตุ้นได้ง่ายหรือหงุดหงิดหายไปเช่น "มันหายแล้วหรือไม่มีคนมารุ่นมาจ้าน ก็ไม่รู้ แต่หนูก็จะใช้เสียงไปที่อื่น อ่านหนังสือ อธิษฐาน"

ภาพที่ 10 (16 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหกเริ่มพูดคุยในเรื่องอยากเปลี่ยนนิสัยเพื่อน เมื่อผู้วิจัยสะท้อนความรู้สึกให้เด็กหญิงหกชัดเจนกับความรู้สึกตนเองมากขึ้นเด็กหญิงหก บอกว่าหนึ่งเพื่อนที่ไปรักกับอาจารย์ของเด็กหญิงหกที่บังเอิญไปเจอที่เสถียรธรรมสถานไปทัศนศึกษา (จินตนาการของเด็กหญิงหก) ผู้วิจัยเอื้อโอกาสในการมองความรู้สึกตนเอง ซึ่งในขณะนั้นเด็กหญิงหกเริ่มมีการรับรู้ความรู้สึกตนเองมากขึ้น เด็กหญิงหกรับรู้ความสับสนในตนเอง แต่ยังไม่สามารถแยกแยะได้เช่น "หนูพยายามใช้สมองแยกแยะ เรื่องล้านๆเรื่องออก แต่มันก็แยกยาก และมันก็เกี่ยวกับอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ด้วยหงุดหงิดบ้าง โมโหบ้าง"

การปรึกษาครั้งที่ 11 (17 มกราคม 2543)

เด็กหญิงหมีมีสีหน้ากังวล ในช่วงแรกของกาปรึกษาจะพูดคุยเรื่องราวกลับไปมาเด็กหญิงหมีบอกเล่าเรื่องที่เขาภาพลวงตาตอนนอน มีคนจะมาฆ่า เห็นโลงศพ คนจูบกัน ผีนร่าย ตื่นเข้ามาง่วงนอน อยากกินยานอนหลับ กลัวไม่ทานอนหลับไม่ได้เมื่อเห็นภาพลวงตาและผีนร่าย เช่น "หนูกลัว หนูทำอะไรไม่ได้ บางทีก็เห็นผีคอยติดตามมา"

การปรึกษาครั้งที่ 12 (18 มกราคม 2543)

ในการปรึกษาครั้งนี้ เป็นการยุติสัมพันธภาพ เด็กหญิงหมีทำทางไม่สบายใจ มองปัญหาของตนเอง หาทางออกไม่ได้ เช่น "มันหงุดหงิดมาก หนูไม่รู้จะทำยังไง" ผู้วิจัยพยายามเชื้ออำนาจโอกาส ในการมองปัญหาของตัวเองของเด็กหญิงหมี ก่อนยุติการปรึกษา เด็กหญิงหมีทำทางที่สบายใจขึ้น แต่ยังไม่ชัดเจนในการรับรู้ของตนเองเด็กหญิงหมีบอกว่า การมาปรึกษาช่วยให้สบายใจขึ้น

สรุปความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงหมี

เด็กหญิงหมีมีความไม่สอดคล้องระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ว่าบุคคลภายนอกเป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดอารมณ์หงุดหงิด ไม่สบายใจ อ่อนล้า กับความเป็นจริงที่เด็กหญิงหมีเองมีความตื่นตัวและไวต่อสิ่งที่มากระทบได้ง่ายจากผลกระทบของการถูกล่วงเกินทางเพศ ประกอบกับบุคลิกภาพเดิมที่มีปัญหาในการไม่สามารถแยกแยะความเป็นจริงกับจินตนาการได้ เมื่อได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลตามแนวโรเจอร์สแล้ว เด็กหญิงหมียอมรับตนเองได้ในระดับหนึ่งในเรื่องความรู้สึกที่ซับซ้อนอยู่ในตนเอง แต่เนื่องด้วยความซับซ้อนของปัญหาทางจิตใจ ส่งผลให้โครงสร้างของเธอยังมีการรับรู้แบบบิดเบือน และปฏิเสธเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เป็นจริง เป็นบุคลิกภาพของผู้ที่อ่อนแอไม่มั่นคง ทำให้เกิดปัญหา บุคคลที่อยู่ในภาวะนี้จะรู้สึกตึงเครียดและวิตกกังวล ภายในเวลาอันจำกัดนี้ การปรึกษาเชิงจิตวิทยามีบทบาทในการช่วยลดความรู้สึกวิตกกังวลได้ในระดับหนึ่ง

เด็กหญิงเจ็ด (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กหญิงอายุ 12 ปี ภูมิลำเนา จ.หนองคาย เรียนไม่จบชั้น ป.1 เนื่องจากต้องออกมาช่วยหารายได้เลี้ยงครอบครัว โดยทำงานในร้านอาหาร ปัจจุบันเด็กหญิงเจ็ดอาศัยอยู่กับมารดาบิดาเลี้ยงและมีน้องต่างมารดาเด็กหญิงเจ็ดรักมารดามาก ทำตามมารดาสั่งทุกอย่างบิดาเลี้ยงข่มขืนเด็กหญิงเจ็ดตั้งแต่เด็กหญิงเจ็ดอายุ 8 ปี เด็กบอกให้มารดาทราบ มารดาให้เด็กยอมบิดาเลี้ยง บางครั้งมารดานอนอยู่ด้วย บิดาเลี้ยงก็ข่มขืนเด็ก (ทุกคนในบ้านนอนห้องเดียวกัน) เด็กหญิงเจ็ดนอนร้องไห้ ทรมาน มารดาไม่ได้ช่วยเหลือ เด็กหญิงเจ็ดแฉ่ความกับตำรวจเพราะมารดาสั่งเนื่องจากวันนั้นบิดาเลี้ยงทำร้ายร่างกายมารดาจนมารดาทนไม่ไหว สั่งให้เด็กมาแฉ่ความ ทางศูนย์ฯทราบเรื่องจึงรับเด็กมาอยู่ที่ศูนย์

- มารดาเด็ก : รักบิดาเลี้ยงมาก ปกป้องเด็กไม่ได้ ยอมให้บิดาเลี้ยงล่วงเกินทางเพศกับลูกตนเองทะเลาะกับบิดาเลี้ยงบ่อย ๆ ถูกบิดาเลี้ยงทำร้ายร่างกายเป็นประจำ
- บิดาเด็ก : แยกทางกับมารดา ตั้งแต่เด็กอายุประมาณ 3 ปี ปัจจุบันมีครอบครัวใหม่แล้ว
- บิดาเลี้ยง : เป็นคนดูแลเด็ก อยู่กับมารดาเด็กมาประมาณ 10 ปี และล่วงเกินทางเพศเด็กมา ประมาณ 4 ปี

พฤติกรรมเด็กในบ้านพัก

เด็กหญิงเจ็ดมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย บางครั้งซึม เศรียด ร้องไห้ไม่มีเสียงสะอื้น สักพักจะยิ้มหัวเราะเล่นได้ เลียนแบบพฤติกรรมเด็กในบ้านพักที่สนิทด้วยเร็ว พฤติกรรมเปลี่ยนไปมาตามเพื่อน

การปรึกษาครั้งที่ 1 (17 ธันวาคม 2542)

ผู้วิจัยสังเกตว่า เด็กหญิงเจ็ดมีสีหน้าไม่สดชื่น เป็นทุกข์ การพบกันในครั้งนี้ เป็นการสร้างสัมพันธภาพต่อเนื่อง ระหว่างเด็กหญิงเจ็ดกับผู้วิจัย เด็กหญิงเจ็ด บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง

ที่กำลังครุ่นคิดอยู่ในเรื่องของเพื่อนที่สนิทในบ้านพัก ไปคบกับอีกคนหนึ่ง และมีการจูบกัน โดยไม่สนใจเด็กหญิงเจ็ดอีก เด็กหญิงเจ็ดบอกเล่าความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองว่า “แต่หนูก็คิดตลอดเวลา ทุกวันนี้ หนูไม่มีความสุข หนูเก็บเรื่องเยอะแยะ” “หนูอยากได้เขา (เพื่อน) กลับมาถึงแม้เขาจะไม่รัก หนูก็ตาม หนูก็รักเขา ทุกทีที่หนูร้องไห้ หนูไม่บอกใคร หนูจะหลอกตัวเอง คนที่เขาไม่ได้รักเราจะเสียน้ำตาให้เขาทำไม แต่หนูก็หยุดมันไม่ได้” ขณะสนทนาร้องไห้ บีบมือผู้วิจัยที่สัมผัสอยู่แน่น

การปรึกษาครั้งที่ 2 (18 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงเจ็ดยังคงมีสีหน้าไม่สดชื่นแจ่มใส เล่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตนเองมากขึ้น โดยเล่าความรู้สึก และประสบการณ์ในอดีต ซึ่งมักเป็นด้านลบ เช่น “ก็ไม่รู้สึก ยังไงคะ ก็เสียใจนิดเดียว ที่ทำไมพ่อต้องทำอย่างนั้นกับเรา หนูไม่เข้าใจ ที่แล้ว ๆ มาหนูก็ทรมานกับสิ่งนี้ แต่หนูก็เจอสิ่งนี้อีก หนูทรมานยิ่งนัก ทุกครั้งที่เค้าทำหนู หนูรู้สึกไม่ดี หนูรู้สึกทรมานมาก” “หนูอยู่ในนี้ หนูคิดตลอดเวลา มันยังไม่ออกไป มันอยู่ในความคิดหนูตลอดเวลาว่า วันไหนถ้าหนูบอกตำรวจ แม่จะโกรธหนู เค้าจะไม่รักหนูเหมือนเดิม หนูกลัวตลอดเวลา ร้องไห้ กลัว ทรมาน พอมาเจอวันนี้ วันที่หนูไปให้ปากคำ หนูก็รู้สึกดีขึ้น ที่หนูเล่าให้แม่ฟัง แม่ไม่โกรธหนู แถมแม่ยังเป็นห่วงหนู หนูมีความสุขกับวันนั้น หนูอยากมีความสุขอย่างนั้นทุกวัน หนูอยากมีความสุขมีแม่รักหนู และเข้าใจหนูเหมือนเดิม แต่เดี๋ยวนี้ แม่ไม่ได้ติดต่อมาเลย หนูอยากให้แม่ติดต่อมาบ้าง” “หนูอยากเจอหน้าเค้า อยากพูดคุยกับเค้า อยากบอกว่าหนูขอโทษนะ หนูอยากให้พ่อเป็นคนดีเหมือนเดิม ตั้งแต่วันที่หนูเจอพ่อวันแรก กับวันนี้ พ่อเปลี่ยนไปมาก พ่อไม่ใช่พ่อคนเดิมของหนู วันแรกที่พ่อเจอหนู วันแรกหนูเจอพ่อ ที่พ่อได้จับมือหนู ครอบครัวยุบเหว่นกับการที่ไม่แยกจากกัน แต่หนูก็เข้าใจว่า อะไรก็เกิดได้” “เหมือนไฟดับ แล้วมันไม่สว่างขึ้นเลย”

การปรึกษาครั้งที่ 3 (23 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงเจ็ดมีสีหน้าไม่สดชื่น ร้องไห้ ขณะสนทนามีกุมศีระบ่อยครั้ง (เมื่อวาน ก่อนการปรึกษาครั้งนี้ เด็กหญิงเจ็ดไปขึ้นศาลเพื่อชี้ตัวพ่อ) บอกเล่าเรื่องที่ไปชี้ตัว ขณะเห็นพ่อประทับนิ้วมือรับสารภาพ ที่พ่อไม่ยอมประทับ พ่อไม่มองหน้า พ่อผอมไป รู้สึกเกลียดตัวเอง รู้สึกผิด ที่ทำร้ายพ่อ ซึ่งเลี้ยงตนเองมาจากนิต และทำให้แม่กับน้องเสียใจ ที่พ่อเข้าคุก เช่น “หนูเกลียดตัวเองที่พ่อทำร้ายหนู ทำไม่ดีกับหนู แล้วหนูก็ไปรักเขา หนูเกลียดตัวเอง” “หนูไม่เข้าใจความรู้สึกตัวเอง หนูไม่เข้าใจว่า ทำไมเขาถึงทำกับหนูได้ถึงขนาดนี้ แล้วทำไมหนูต้องรักเขา หนูไม่เข้าใจตัวเอง หนูเกลียดตัวเอง”

ภาพปริศนาครั้งที่ 4 (27 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงเจ็ดหน้าตาไม่สดชื่น บอกเล่าเรื่องราวว่า เก็บเรื่องต่าง ๆ ไว้เยอะแล้ว เวลาเอามาคิด แล้วอยู่ ๆ มันก็ร้องไห้ออกมา ทั้งที่บางทีไม่อยากจะร้องไห้ แต่น้ำตามันไหลออกมาเอง เช่น "หนูไม่เข้าใจตัวเอง หนูเปื้อนตัวเอง" "หนูกลัวว่าเขาจะข่มขืนหนูอีก" "ถ้าเขาให้หนูเลือก หนูเลือกจะอยู่ที่นี้ ถ้าเขาไม่ให้หนูเลือกเลย หนูเลือกไปอยู่กับพ่อ"

ภาพปริศนาครั้งที่ 5 (31 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงเจ็ดเข้ามาสีหน้ายุ่ง ๆ นำรูปถ่ายเข้ามาด้วย เป็นรูปถ่ายของปู่กับน้อง ๆ ทุกคนยิ้มแย้ม (รูปเจ้าหน้าที่ศูนย์ถ่ายมา ทุกคนจะนั่งรวมกันดูท่าทางตั้งใจถ่ายรูป) เด็กหญิงเจ็ดนั่งร้องไห้ มองรูปบอกความรู้สึกว่า คิดถึง อยากกลับบ้าน ที่แขนมีร่องรอยคล้ายเอามีดกรีดหลายรอยคล้ายจะสักเป็นรูป ผู้วิจัยสังเกตความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวและเชื้อโอกาสให้เด็กหญิงเจ็ดได้บอกเล่าความรู้สึกของตนเอง ในช่วงแรกพบว่าเด็กหญิงเจ็ดไม่สบตาเมื่อผู้วิจัยซักถาม เด็กหญิงเจ็ดกล่าวว่า "มีดบาด" เด็กหญิงเจ็ดเริ่มพูดคุยในด้านอารมณ์ ความรู้สึก มีการรับรู้ใกล้ปัจจุบันมากขึ้นว่า "หนูหือ หนูเสียใจ หนูเสียใจที่ไม่ได้อยู่บ้าน หนูไม่น่าจะมาเลย ปู่ไม่ให้หนูมาหนูก็รันมา ไม่อยากให้หนูมา หนูจำได้ ปู่ก็กลัวหนูติดเอดส์" เด็กหญิงเจ็ด ร้องไห้มาก ผู้วิจัยรับรู้ความรู้สึกนั้น สัมผัสและให้กำลังใจเด็กหญิงเจ็ด เมื่อเด็กหญิงเจ็ดผ่อนคลายบอกผู้วิจัยว่าอยากเขียน จดหมาย แต่เขียนหนังสือไม่เป็น ให้ผู้วิจัยเขียนจดหมายให้จะได้เอาไปฝากตามในชั่วโมงเขียน จดหมายของบ้านพัก ผู้วิจัยรับรู้ความรู้สึกดังกล่าวจึงยินดีที่จะเขียนจดหมายให้ เนื้อความในจดหมายเป็นการฝากความระลึกถึง และทบทวนความจำของน้อง ๆ ที่มีต่อตนเอง เด็กหญิงเจ็ดบอกว่า กลัวว่าน้อง ๆ จะลืมตนเอง หลังเขียนจดหมาย ยิ้มได้ บอกว่า "มีความสุขมากค่ะ"

ภาพปริศนาครั้งที่ 6 (2 มกราคม 2543)

เด็กหญิงเจ็ดไม่สบตากับหน้า เอาหม้อพัสดุที่จะส่งไปให้น้องมาให้ดู บอกว่าทำเอง ทำไม่ได้เลย เริ่มบอกเล่าเรื่องราวความรู้สึกของตนเองมากขึ้น เช่น "หนูไปเล่น นิ่งห้องที่เก้ (นามสมมติ) พ่อแม่ก็ว่า แรดตั้งแต่เล็ก ๆ เลย หนูไม่เข้าใจว่าหนูเป็นอะไร ตอนที่หนูอยู่กับพ่อแม่ หนูถามอะไรตั้งหลายอย่าง มันเหมือนกับหนูอยู่ตัวคนเดียว" "หนูหลอกตัวเองทุกอย่าง เรื่องหลาย ๆ อย่างหนูหลอกตัวเอง หนูไม่อยากหลอกตัวเองอย่างนี้" เด็กหญิงเจ็ดเริ่มรับรู้ความรู้สึก และประสบการณ์ เช่น "หนูไม่เข้าใจแม่ เพราะแม่ไม่เข้าใจหนู บางทีแม่ตีหนู คล้าย ๆ ว่า จะฆ่าให้หนูตาย พ่อห้ามไว้"

แม่อีกเลยไม่ทำ" บอกเล่าเรื่องที่เอามัดมาสักแขนตนเอง ซึ่งในการปรึกษาครั้งก่อน บอกว่า มัดบาด เช่น "หนูไม่รู้จะทำอะไร หนูก็ทำตัวหนูเอง"

การปรึกษาครั้งที่ 7 (11 มกราคม 2543)

เด็กหญิงเจ็ดเล่าเรื่อง เพื่อนที่สนิทกัน จะย้ายไปอยู่ที่อื่น รู้สึกรักเพื่อน กลัวเขาลืมตนเอง เพื่อนชอบแกล้ง แต่ก็ไม่รู้ทำไมถึงยังคงรักเพื่อน ขณะพูดคุยจะเจียบบาน เปลี่ยนเรื่อง นอกเรื่อง บ่อย ๆ ผู้วิจัยเอื้ออำนวยให้เด็กหญิงเจ็ดเริ่มแสดงความรู้สึก และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องออกมา เช่น "ถ้าแม่เลิกกับเขาตั้งแต่ทีแรก หนูก็คงไม่มาอยู่อย่างนี้ แล้วหนูก็คงได้เจอคนที่หนูรัก หนูโกรธแม่ แต่ยังไม่อยากอยู่กับแม่" "ถ้าแม่เลิกกับพ่อเสีย หนูก็ไม่ต้องโดน ไม่ต้องมาอยู่ที่นี่"

การปรึกษาครั้งที่ 8 (14 มกราคม 2543)

(ก่อนเข้ามาปรึกษา เด็กหญิงเจ็ดได้รับการแจ้งข่าวจากนักสังคมสงเคราะห์ประจำศูนย์ว่า มารดาหายไป ตามตัวไม่ได้) เด็กหญิงเจ็ดเดินหน้าเศร้า เข้ามาในห้องบริการการปรึกษา บอกว่า มารดาหายไป มารดาผิดสัญญา ที่บอกว่าจะรอ กลัวมารดาติดยา โทษตัวเองว่า "ถ้าหนูไม่แฉง ความ มันก็ไม่เป็นอย่างนี้ ไซ้ใหม่พี่อ่อน" จากทำที่เป็นมิตร อบอุ่น ยอมรับ ผู้มาปรึกษาเริ่มมีการ เข้าใจการรับรู้ที่สอดคล้องมากขึ้น ในพฤติกรรมมารดาที่ตนเองคาดหวัง กับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เช่น "แม่ตีหัวแก่แล้ว หนูจะแก้ก็แก้ไม่ได้"

การปรึกษาครั้งที่ 9 (15 มกราคม 2543)

เด็กหญิงเจ็ดมีสีหน้าคลายกังวลมากขึ้น บอกเล่าความรู้สึก ได้อย่างอิสระมากขึ้น "ก็เวลา หนูโดนทำ แม่เขาก็ไม่เคยช่วย บางทีแม่ก็เห็น แม่ก็ตื่น แม่เขาก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย แม่เขาก็กลัวพ่อ" และ "หนูเคยบอกกับแม่ว่า แม่เลิกกับพ่อได้ป่าว แม่บอกว่า ถ้าเลิกกับพ่อ เราจะไปอยู่ไหนกันละ เจ็ด ไปอยู่กับปู่ย่าแม่ ปู่ยังรอรับอยู่นะ แม่บอก พ่อเขารักแกร่รักแม่ใหม่ ไม่ไปไม่ต้องไปหรอก แม่หนู ทนไม่ไหวแล้วนะเขาทำหนู มันไม่เป็นไรหรอกลูก มันไม่ทรมาณ แม่ไม่ได้เป็นหนูนี้ แม่ถึงไม่ทรมาณ เจ็ดทนหน่อยเถอะแม่ขอหละ แม่เขาเชื่อฟังพ่อมาตลอด" มีการแยกแยะความรู้สึกของตนเอง ได้อย่างชัดเจนขึ้นว่า "หนูรู้สึกโกรธแม่ คนอื่นเยอะเยอะไป แม่เลือกก็ได้นี้ ทำไมต้องมาเลือก พ่อเลี้ยง แต่แม่ก็ไม่ฟังหนูหรอก"

ภาพปริศนาครั้งที่ 10 (16 มกราคม 2543)

เด็กหญิงเจ็ดเข้ามาพูดคุยเรื่องมารดา บอกเล่าว่า เจ้าของร้านอาหารคุยโทรศัพท์ด้วยว่า มารดามีรถเก๋งมารับไป เมื่อคุยเรื่องมารดาที่ไปที่อื่น หน้าเริ่มเครียด บอกว่าไม่อยากคุย ไม่อยากคิดอะไร ขอคิดเป็นวัน ๆ อยากเล่น อยากร้องเพลง

ภาพปริศนาครั้งที่ 11 (17 มกราคม 2543)

เด็กหญิงเจ็ดมีสีหน้าบึ้ง ๆ ดูเครียด ๆ ถอนหายใจบ่อย พูดคุยเรื่องเพื่อนที่จะจากไป รู้สึกผิดหวังกับความรัก หากความรักมาตลอด หากจากครอบครัว และจากเพื่อน แต่หาไม่ได้ เช่น "ทำไมความรักมันถึงยากเย็นจัง"

ภาพปริศนาครั้งที่ 12 (18 มกราคม 2543)

เด็กหญิงเจ็ดมีสีหน้าที่สดชื่นขึ้น เชื่อมมั่นมากขึ้น ได้รับความเข้าใจกับเพื่อนได้ เริ่มมองทุกอย่างตามความเป็นจริง บอกว่า "ก็รู้สึกว่าเป็นตัวของตัวเอง" "เสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น(การถูกล่วงเกินทางเพศ) แล้วก็เรื่องที่เกิดขึ้น หนูก็ปล่อยมันไป เพราะว่า ตอนนี้เรื่องมันก็จบลงแล้ว"

สรุปความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงเจ็ด

เด็กหญิงเจ็ดมีความไม่สอดคล้องระหว่าง ความต้องการ ความรัก จากมารดา กับความเป็นจริง ที่ถูกละเลย ไม่ได้ได้รับความสนใจจากมารดา บิดาเลี้ยงดูแล แต่บิดาเลี้ยงก็เป็นคนที่ล่วงเกินทางเพศตนเอง มารดาทราบเรื่องก็ไม่ช่วยเหลือ เด็กรู้สึกโกรธตัวเอง เกลียดตัวเอง รู้สึกผิดที่ทำให้บิดาเลี้ยงติดคุกและทำให้มารดาเสียใจ พยายามแสวงหาความรักมาชดเชยจากเพื่อนในบ้านพัก แต่ก็ผิดหวังอีกไม่มั่นคง วิตกกังวล เมื่อได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคล ตามแนวโรเจอร์สแล้ว ในบางช่วงมี เหตุการณ์เข้ามากระทบ เรื่องมารดา, บิดา, เพื่อน กระแสการเปลี่ยนแปลง จึงมีการกลับไปมาเสมอ แต่ในท้ายที่สุด ผู้มาปรึกษามีท่าทีใหม่มั่นใจ ในการดำเนินชีวิตต่อไปในระดับหนึ่ง เริ่มมีความรู้สึกว่าเป็นตัวของตัวเองมากขึ้นมั่นคงขึ้น การแสดงออกของความวิตกกังวลที่เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ลดลงเช่นมีรอยยิ้ม หรือการรับรู้สภาพแวดล้อมที่มองทุกอย่างอย่างมีความหวัง การนำตัวเองไปผูกพันกับความรู้สึก เกลียด โกรธตัวเอง ลดลง มองตัวเองดีขึ้น แต่ยังไม่มีความคิดจะทำอะไรให้กับตัวเองที่ชัดเจน

เด็กหญิง แปด (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กหญิงอายุ 12 ปี การศึกษาชั้น ป. 4 ภูมิลำเนา จ. นนทบุรี อาศัยอยู่กับมารดา และบิดา เลี้ยง มารดาไม่ค่อยอยู่บ้าน ถูกข่มขืนโดยบิดาเลี้ยง ช่วงเวลาที่มารดาไม่อยู่ ในเวลากลางคืน เฉลี่ย สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ต่อเนื่องเป็นประจำ หลังถูกกระทำ เด็กบอกมารดา มารดาไม่เชื่อ กลับว่าเด็ก ว่าข่มขืนบิดา เด็กบอกเพื่อนและครู อาจารย์ใหญ่เป็นผู้แจ้งความ ทางศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก จึงไปรับ เด็กมาอยู่ที่ศูนย์

- มารดาเด็ก : โกรธแค้นบิดาเด็กมาก เนื่องจากบิดาเด็กมีภรรยาน้อย และแต่งงานกับ ภรรยาน้อย มีทัศนคติที่ดีกับบิดาเลี้ยง มารดากลับเสียงครหานินทา ต้องการให้เด็กหญิงแปดไปอยู่ในชุมชนอื่น มารดาเด็กถูกคนในชุมชน นินทา และตำหนิเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น
- บิดาเด็ก : มีฐานะดี แต่ไม่ได้แต่งงาน กับมารดาของเด็กหญิงแปดอยู่กินด้วยกัน เฉย ๆ ปัจจุบันมี ครอบครัวใหม่แล้ว
- บิดาเลี้ยง : เอาใจใส่เด็กดีกว่ามารดา

พฤติกรรมเด็กที่บ้านมารดา

เด็กหญิงแปดเรียนช้า ความจำไม่ดี ไม่ค่อยกระตือรือร้น บัณฑิตสาวรดที่นอนตั้งแต่วัยเด็กจน ถึงปัจจุบัน เวลาโกรธจะกระเทิบเท้าและประชด

พฤติกรรมเด็กในบ้านพัก

เด็กหญิงแปดประชดเพื่อน และเจ้าหน้าที่เป็นประจำ ชอบการกอดหอม ไม่รับผิดชอบงาน หลบเลี่ยงงานที่ได้รับมอบหมาย สื่อสารความรู้สึกไม่ตรงไปตรงมา มักจะกระทำพฤติกรรมตรงข้าม กับความรู้สึก กลางคืนเจ้าหน้าที่ต้องปลุกไปปลุกสาวะ ไม่เช่นนั้นจะปลุกสาวรดที่นอน ปลุกตื่นยาก มาก กลางคืนจะหลับลึก ใช้เวลาปลุกนาน

การปรึกษาครั้งที่ 1 (22 ธันวาคม 2542)

ผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงแปดมีท่าทางอีกอีก ในครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพ และทบทวนเป้าหมายในการปรึกษา เด็กหญิงแปด มีท่าทางขงกเล็กน้อย จากนั้นบอกเล่าเรื่องราวต่อไป เป็นเรื่องที่ทำให้พฤติกรรมไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ แล้วกลัวเจ้าหน้าที่ เสียใจ คิดว่าตนเองแกล้ง ขณะพูดหน้าตาสดชื่น ไม่สัมพันธ์กับเนื้อหาที่เล่า เด็กหญิงแปดเริ่มเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตน เช่น "หนูมองตัวเอง ไม่มีความหมาย หนูอยากกอดพี่เค้า แต่พี่ไม่ให้กอด" ขณะพูดเริ่มร้องไห้

การปรึกษาครั้งที่ 2 (26 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงแปด บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตน แต่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการประชดเจ้าหน้าที่ ผู้วิจัยเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงแปดรับรู้ความรู้สึกของตัวเอง ซึ่งผู้วิจัยพบว่า เด็กหญิงแปดเริ่มบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง เช่น "มืออยู่ ตอนที่หนูยังไม่ได้มาที่นี่ ตอนหนูยังไม่ถูกกระทำนะ หนูเคยฝันว่า หนูโดนข่มขืน แล้ว ก็มีจริงคืนหนึ่งหนูฝันว่าไปโรงเรียนหนูนอนอยู่บนตึก มีคนเดินมาเห็นหนู หนูก็กระโดดตึก เค้าก็โดดตามมาด้วย ถือมิตด้วย พอวันที่ 2 แม่ไปธุระไง เค้าก็ทำเลย" (บิดาเลี้ยงข่มขืน)

การปรึกษาครั้งที่ 3 (30 ธันวาคม 2542)

เด็กหญิงแปด มีพฤติกรรมประชดเจ้าหน้าที่ ไม่มีสมาธิ เข้ามาในห้องบริการการปรึกษา เล่นพูดนอกเรื่อง บอกเล่าว่า "หนูไม่มีอะไรคุย" ทาวิธีแกล้งเจ้าหน้าที่ เมื่อผู้วิจัยชวนให้มอง หรือใส่ใจในความรู้สึกของตนเอง ก็ไม่มีสมาธิ พูดเรื่องเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ จะอดข้าวประท้วง แต่ไม่อดแล้ว จะใช้วิธีหลบหน้าดีกว่า

การปรึกษาครั้งที่ 4 (10 มกราคม 2543)

เด็กหญิงแปดเข้ามาพูดคุยท่าที ที่เล่นที่จริง ยังคงพูดเรื่องที่ทดสอบเจ้าหน้าที่ว่า "หนูลองเอากระดาษเปล่าไปให้ เค้าไม่รับ หนูก็ขยำทิ้ง" โกรธเจ้าหน้าที่และเล่าเรื่องที่กลับไปเยี่ยมบ้าน แม่ไม่มองหน้าตนเอง ผู้วิจัยเอื้ออำนาจบรรยากาศแห่งความเป็นมิตร การยอมรับ จริงใจ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่า เด็กหญิงแปดเริ่มแสดงความรู้สึกของตนได้บ้าง เช่น "หนูอยากกลับเป็นเด็กดีเหมือนเดิม ไม่ประชดและขี้จน"

การปรึกษาครั้งที่ 5 (11 มกราคม 2543)

เด็กหญิงแปดบอกเล่าเรื่องราวของตนต่อไป เช่น "แม่ไม่เชื่อ(ว่าบิดาเลี้ยงข่มขืน) แม่มาเชือดอนมาศุนย์ฯ แล้ว" เริ่มมีการรับรู้และตรวจสอบความรู้สึกของตน เช่น "หนูเคยคิดนะ ทำไมหนูถึงนอนมากวะ" "หนูคิดว่าตัวหนูไปให้เค้าข่มขืน"มีการบอกเล่าความรู้สึกเกี่ยวกับประสบการณ์การถูกล่วงเกินทางเพศ เช่น "หนูรู้สึกไม่ดี เป็นคนผิด หนูเกลียดผู้ชาย "

การปรึกษาครั้งที่ 6 (12 มกราคม 2543)

เด็กหญิงแปดเข้าประตูห้องบริการการปรึกษาอย่างแรง แต่เมื่อถึงเวลานัดก็วิ่งหลบไปมา สักพักเข้ามาในห้องบริการการปรึกษาผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กหญิงแปด ไม่มีสมาธิ เล่นตลอด ผู้วิจัยยอมรับและอดทนในพฤติกรรมของเด็กหญิงแปด ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า เด็กหญิงแปดมีท่าทีที่สงบลง ระบายความรู้สึกของตนเองอย่างอิสระมากขึ้น เช่น "หนูไม่รู้ว่าใครว่าหนูมัน หนูรู้สึกว่ามีใครรักหนูเลย" "หนูยังจำภาพที่เค้าทำหนูได้เลย เดียวนี้หนูไม่อยากกลับบ้านเลย ขนาดผู้ชายที่หนูเคยชอบ เดียวนี้ หนูยังไม่ชอบเลย"

การปรึกษาครั้งที่ 7 (13 มกราคม 2543)

ในช่วงแรกของการปรึกษาเด็กหญิงแปด เล่น พูดคุย เรื่องการประชดเจ้าหน้าที่ การเขียนจดหมายขอโทษ ซึ่งอยากทำ แต่ก็ "อยากประชด" อีก ผู้วิจัยเอื้ออำนวยบรรยากาศให้เด็กหญิงแปดตระหนัก และยอมรับความรู้สึกของตนเอง ผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงแปดเริ่มมีการรับรู้ความรู้สึกของตนชัดเจนขึ้น เช่น "ไม่รู้สิ ถึงประชดไป ใจก็ยังไม่สบาย ตัวเราก็อึดๆ"

การปรึกษาครั้งที่ 8 (14 มกราคม 2543)

การปรึกษาในครั้งนี้ เด็กหญิงแปดขอเลื่อนให้เพื่อนคนอื่นมาคุยก่อน เมื่อเพื่อนคนอื่นเข้ามา เด็กหญิงแปด เอน้ำราดใส่กระจกมาจากนอกห้องที่ปิดหน้าต่างเข้ามาในห้องบริการการปรึกษา เมื่อผู้วิจัยคุยกับเด็กคนอื่นเรียบร้อยแล้วออกไปนอกห้อง พบเด็กหญิงแปดกำลังเดินไปกับเพลงที่เปิดวิทยุไว้ ผู้วิจัยเข้าไปทักทายจากนั้นชี้แจงเวลานัด เด็กหญิงแปดปฏิเสธ บอกยังไม่ว่าง ผู้วิจัยเสนอว่าจะนั่งรอ เมื่อเข้ามาในห้องบริการการปรึกษา เด็กหญิงแปดยังคงไม่มีสมาธิ เล่น ผู้วิจัย

รับรู้ภาวะในขณะนั้นว่า เด็กหญิงแปดไม่พร้อมในการปรึกษา จึงแลกเปลี่ยนความรู้สึกต่อการปรึกษา จากนั้น ยุติการคุยก่อนเวลา โดยเด็กหญิงแปดเป็นผู้เลือก

การปรึกษารั้งที่ 9 (15 มกราคม 2543)

ในครั้งนี้ ผู้วิจัยเข้าไปทักทาย เด็กหญิงแปด เด็กหญิงแปดปฏิเสธการคุย จากนั้น เข้ามาในห้องขอสนทนาเอง ทำที่เป็นมิตร ยิ้มให้ บอกเล่าเรื่องราวว่า ไม่มีใครอยากให้อยู่ที่บ้านหลังนี้เลย เพื่อน ๆ ถามว่า เมื่อไหร่จะไปซะที เจ้าหน้าที่ก็จะให้ไป เด็กหญิงแปดมีการยอมรับความรู้สึกน้อยมาก พูดถึงประสบการณ์ โดยเน้นถึงพฤติกรรมผู้อื่น เช่น "หนูเบื่อเพื่อน ก็ที่นั่น(ที่อยู่ใหม่)มีเจ้าหน้าที่อยู่เยอะ หนูไม่ชอบ เวลาหนูทำอะไรผิดนิดหน่อยก็ว่า หนู เพื่อนอีก เค้ถามว่า เมื่อไหร่หนูจะไปซักที"

การปรึกษารั้งที่ 10 (16 มกราคม 2543)

การปรึกษาในครั้งนี้ เด็กหญิงแปดไม่ค่อยมีสมาธิ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ที่เด็กหญิงแปดรัก และมักประชดเสมอ อยู่ด้านนอกของห้อง เด็กหญิงแปดแฉ่งหน้าต่าเล็กน้อย จากนั้น ตะโกนออกไปทางหน้าต่างว่า "เจ้าหน้าที่ที่นี่เบื่อหนูแล้ว" จากนั้นคอยเงี่ยหูฟังเสียงและความเคลื่อนไหวข้างนอก ผู้วิจัยพยายามเอื้อโอกาสให้เด็กหญิงแปดใส่ใจในความรู้สึกของตนเอง แต่เด็กหญิงแปดก็ยังคงไม่มีสมาธิ มีการแสดงความรู้สึกในปัจจุบัน มีการยอมรับความรู้สึกตนได้บ้าง เช่น "กลับกันเถอะ หนูไม่มีสมาธิ"

การปรึกษารั้งที่ 11 (17 มกราคม 2543)

ก่อนเข้าห้องบริการการปรึกษาเด็กหญิงแปดวิ่งหลบไปหลบมา เมื่อผู้วิจัยเดินหาตามเวลาที่นัดไว้ ในครั้งนี้เด็กหญิงแปดนำสร้อยที่ร้อยเองมาให้ผู้วิจัย แล้วบอกว่าที่วิ่งหนีเพราะจะแกล้งผู้วิจัย จากนั้นภายใต้บรรยากาศที่เป็นมิตร เด็กหญิงแปดบอกเล่าเรื่องราวตนเองมากขึ้นว่า เคยกรีดแขน ทบกำแพง หรือจากคำพูดที่ว่า "หนูคิด บางทีที่เค้บอกให้ปรับตัวหนูก็ไม่รู้จะปรับตัวอย่างไร"

การปรึกษาครั้งที่ 12 (18 มกราคม 2543)

เป็นการยุติสัมพันธภาพ เด็กหญิงแปดบอกเล่า เรื่องของความรู้สึกของความไม่แน่ใจในการได้รับความรัก อยากขอโทษ ในสิ่งที่ทำกับเจ้าหน้าที่ แต่ยังไม่กล้าเลยเด็กหญิงแปดมีการรับรู้ใกล้ปัจจุบันมากขึ้นแม้ความรู้สึกนั้นจะยังเปลี่ยนไปมา เช่น "หนูยังไม่ได้ยื่นจดหมายขอโทษ หนูไม่แน่ใจ"

สรุปความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงแปด

เด็กหญิงแปดมีความไม่สอดคล้องระหว่างความคาดหวังที่จะได้รับความรัก กับความเป็นจริงที่ไม่มีคนรักและเข้าใจ และไม่ได้รับความรักจากบิดา มารดา อีกทั้งการถูกกระทำ เมื่อบอกมารดา มารดากลับไม่สนใจ และพูดว่าเด็กข่มขืนพ่อเลี้ยง เป็นการถูกทอดทิ้ง การทำร้ายทางเพศ ทางอารมณ์และทางจิตใจ ความไม่สอดคล้องดังกล่าว เป็นความไม่สอดคล้องที่ฝังรากลึกจนการรับรู้เกี่ยวกับตนตายตัวไม่ยืดหยุ่นบิดเบือน และเปลี่ยนออกมาเป็นพฤติกรรม ที่เรียกร้องสูง ประชดประชันวิตกกังวลในการสร้างสัมพันธภาพ ไม่ไว้วางใจ หลังจากได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลตามแนวโรเจอร์สแล้ว ในบางครั้ง เริ่มมีการขยายของการรับรู้ระหว่างตนกับประสบการณ์ ยอมรับและคิดจะเปลี่ยนแปลงตนเอง แต่ในบางครั้ง ก็ไม่รับรู้ และเป็นโครงสร้างของตนที่ตายตัวอีก แต่ในท้ายที่สุด เด็กหญิงแปดก็เริ่มรับรู้ความไม่สอดคล้องของตนบ้าง แม้ว่าจะเปลี่ยนไปมา กลับบอกความรู้สึกและวางใจ ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดกับบุคคลมากขึ้น ทำให้วิตกกังวลลดลง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
ค่าคะแนนที่ได้จากการทดลอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 แสดงค่าคะแนนดิบที่ได้จากแบบวัดความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ของเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศ ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และคะแนนที่เปลี่ยนแปลงไปของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

คนที่	คะแนนของกลุ่มควบคุม			คะแนนของกลุ่มทดลอง		
	ก่อน	หลัง	คะแนนที่เปลี่ยนแปลง	ก่อน	หลัง	คะแนนที่เปลี่ยนแปลง
1	55	65	10	47	35	-12
2	55	53	-2	49	33	-16
3	67	68	1	61	33	-28
4	35	50	15	67	38	-29
5	66	65	-1	68	49	-19
6	49	47	-2	63	34	-29
7	39	49	10	68	34	-34
8	53	54	1	60	43	-17

ตารางที่ 12 แสดงค่าคะแนนดิบที่ได้จากแบบวัดความวิตกกังวลประจำตัวของเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และคะแนนที่เปลี่ยนแปลงไปของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

คนที่	คะแนนของกลุ่มควบคุม			คะแนนของกลุ่มทดลอง		
	ก่อน	หลัง	คะแนนที่เปลี่ยนแปลง	ก่อน	หลัง	คะแนนที่เปลี่ยนแปลง
1	55	52	-3	50	34	-16
2	66	53	-13	67	49	-18
3	72	66	-6	65	46	-19
4	45	46	1	53	43	-10
5	68	65	-3	63	63	0
6	57	57	0	60	58	-2
7	55	50	-5	71	39	-32
8	48	49	1	64	43	-21

ตารางที่ 13 แสดงค่าคะแนนดิบที่ได้จากแบบวัดความวิตกกังวล ซึ่งเป็นค่าคะแนนความวิตกกังวลโดยรวมของเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองและคะแนนที่เปลี่ยนแปลงไปของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	คะแนนของกลุ่มควบคุม			คะแนนของกลุ่มทดลอง		
	ก่อน	หลัง	คะแนนที่เปลี่ยนแปลง	ก่อน	หลัง	คะแนนที่เปลี่ยนแปลง
1	110	117	7	97	69	-28
2	121	106	-15	116	82	-34
3	139	134	-5	126	79	-47
4	80	96	16	120	81	-39
5	134	130	-4	131	112	-19
6	106	104	-2	123	92	-31
7	94	99	5	139	73	-66
8	101	103	2	124	86	-38
$\bar{X}$	110.63	111.13		122.00	84.25	
SD	19.96	14.31		12.28	13.29	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

นางสาว มาลาตี รุ่งเรืองศิริพันธ์ เกิดเมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2515 ที่จังหวัดตรัง สำเร็จการศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิต จาก คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2536 เข้าศึกษาต่อ ในสาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2539 ปัจจุบันดำรงตำแหน่งพยาบาลระดับ 4 หอผู้ป่วยจิตเวช โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล

ประสบการณ์ในการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

1. เป็นสมาชิกในกลุ่มจิตสัมพันธ์ 1 ครั้ง
2. เป็นสมาชิกในกลุ่มพัฒนาตน 1 ครั้ง
3. เป็นผู้นำกลุ่มพัฒนาตน 6 ครั้ง
4. เป็นผู้ช่วยนำกลุ่มแนว TA 1 ครั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย